ISSN 0132-4462.
№ 6 2002
ЧЕРВЕНЬ

перець

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Вадим СИМИНОГА

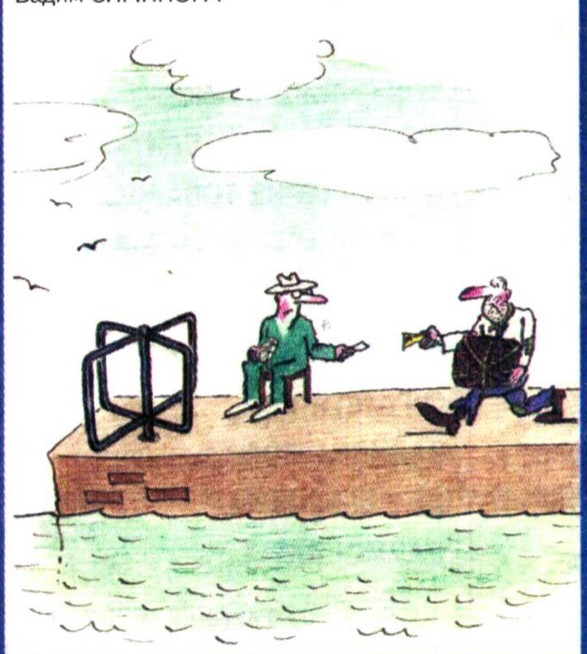

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дядьку! Дайте гривню, а то скажу міліціонерові, що вас розшукують.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

А що це за геометрична фігура, у якій є лівий і правий центр?

Якщо є міністерство охорони здоров'я, то повинно би бути і міністерство охорони культури.

Навіщо ставити народ на коліна, коли можна сісти йому на шию.

Нас не купиш: ми вже продалися.

Роздуті штати? Але ж скільки додаткових робочих місць!

Пророка у своїй вітчизні ще можна уявити, а от у своїй сім'ї!

Прикмета: якщо часто посміхається фортуна, чекай уваги з боку Феміди.

Дипломат: завжди міг домовитись із власною совістю.

Ми постійно йдемо до Європи, але окремими трупами.

Ми з гордістю заявляємо: «Ми — не горді!»

Менталітет менталітетом, але ж совість треба мати.

Спецдружба.

Багатоканальна правда.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Олексій КОХАН

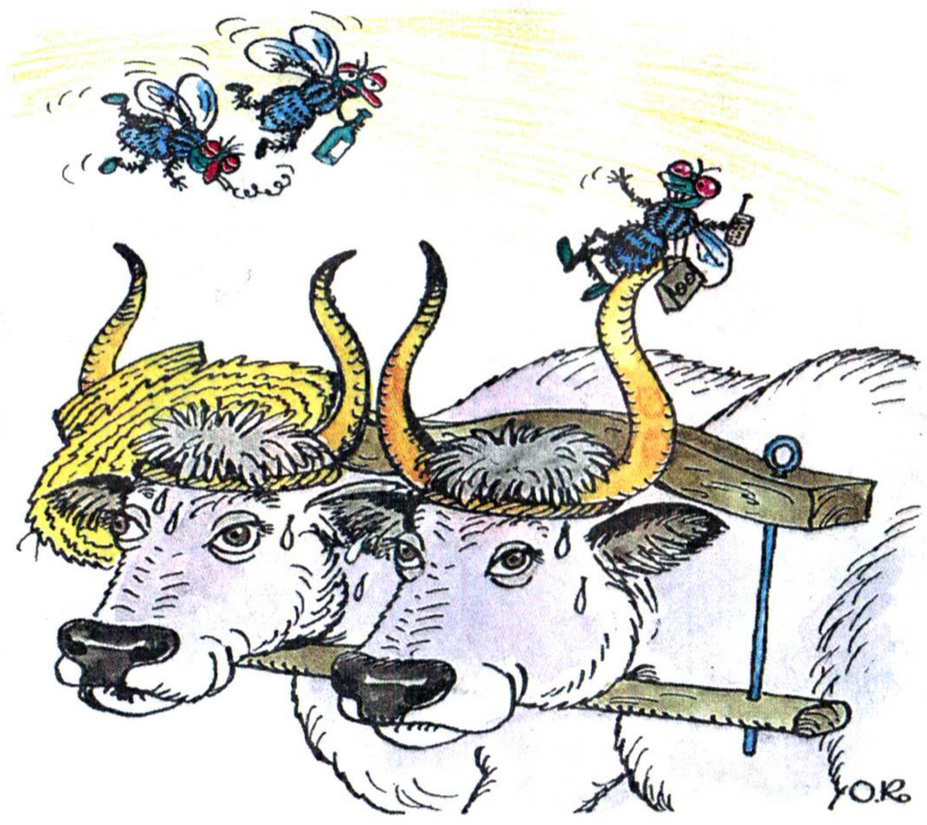

— Байдикуєте? А ми оремо!

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Якщо хтось із вас передплатив «Перець» лише не перше півріччя, не забудьте продовжити передплату ще й на друге.

Журнал «Перець» — одне з небагатьох періодичних видань в Україні, що виходить тільки на кошти читачів.

Передплатна ціна — без змін.

Наш індекс — 74393.

Залишайтеся з нами!

З СМІШКИ КОНВЕРТА

ПООБІЦЯВ

Дружина каже чоловікові:

— Ось який ти! Обіцяв помити посуд, а сам оце лежиш на канапі!

— Ну, якщо пообіцяв, так зроблю... Тягни сюди посуд — я вимию!

ПОРАДА

Чоловік приходить до лікаря:

— Розумієте, від мене пішла дружина і забрала дітей, мене вигнали з роботи, грошей немає, друзі всі покинули, я став дуже багато пити, в мене трусяться руки, в очах двоїться, тіло болить. Лікарю, що мені робити?

— Як же погано все у вас! Як лікар я вам рекомендую утриматись від спиртного, але як людина — не раджу...

ДАВ КОМАНДУ

— А мій собака вчора з дому пішов...

— Куди?

— Я йому дав команду: «Служити!», а він надяг каску й пішов у армію.

А ЗЕМЛЮ КУДИ?

Прапорщик каже рядовому:

— Чому перед наметом така здоровенна купа сміття? Негайно вирий яму і сміття закопай!

— А землю куди діти?

— Ти що, зовсім ідіот!? Вирий таку яму, щоб і сміття, і земля помістилися!

ЗАПРОШЕННЯ ДО СТОЛУ

Прийшов чоловік в гості, запрошують його до столу. Він сідає на стілець, йому на коліна сідає дружина, їй на коліна сідає дитина. Хазяїн каже:

— Що ж ви так сіли? Он стільки місця є!

— Але ж ви тарілки одна в одну поставили?..

А ВИ КАЗАЛИ!

Пацієнт приходить до лікаря:

— Лікарю, ви казали, що я проживу ще два, максимум, три тижні. Пішов уже шостий місяць, а я ще живий...

— Отже, неправильно лікували!..

ЗДОРОВЕННА РИБИНА

Повертається чоловік з риболовлі.

— Я бачу, ти знову нічого не впіймав! — каже дружина.

— Ти неправа,— відповідає чоловік,— я впіймав одну здоровенну рибину!

— І де ж вона?

— Плаває, зараза, десь із моїм спінінгом!

У НЕДІЛЮ

У неділю автоінспектор зупиняє машину і питає водія:

— Ага, пили, значить!

— Ні.

— А чому?

ДЯКУЮ, ЛІКАРЮ!

— Лікарю, я не можу дихати через ніс!

— Дихайте через рот.

— Дякую, лікарю!

— Не дякую, а десять доларів!..

Надіслав О. КОВАЛЕНКО.

Крим.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

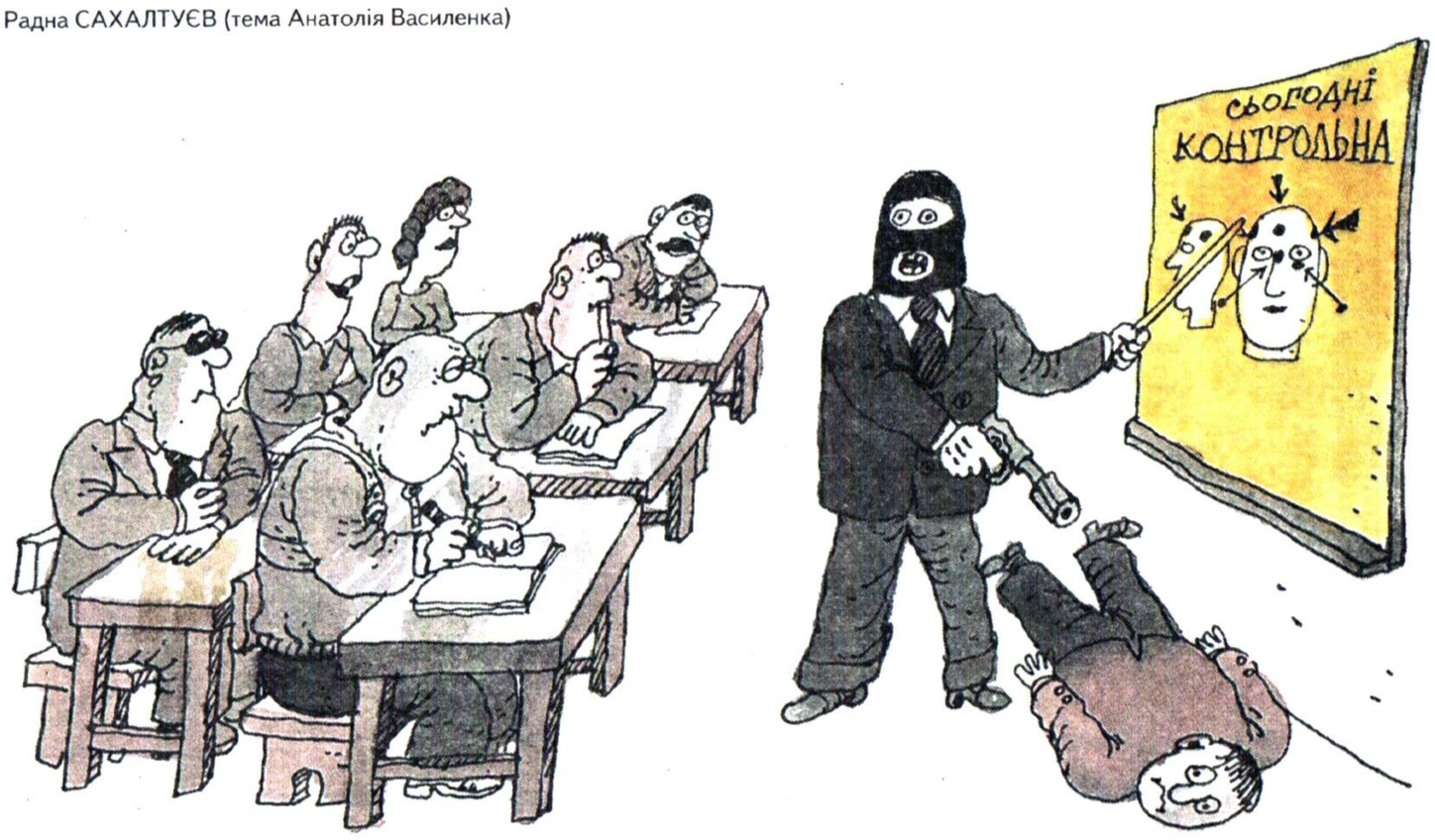

— Поговоримо про контрольний постріл, колеги...

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

БУТЕРЗБРОД.
БОЛОТУВАТИСЯ.
КОНКУРСНА КУМІСІЯ.
ПОЕТИЧНА МІНІАВАНТЮРА.
АКАЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО.

Іван БЕЗРУЧКО.

МАРАЛЬНИЙ КОДЕКС.
ФІГОТЕРАПІЯ.
ЗАЛИЗНА ЛОГІКА.
ЛЖЕФЕРЕНДУМ.
ДАРМОКРАТІЯ.

Григорій СТОРОЖ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Робітники Горлівського казенного хімічного заводу забули, як виглядають гроші. Майже п'ятдесят місяців не платять їм на рідному підприємстві. Хоча щодня приходять вони на свої робочі місця і працюють. У той час, як на підприємстві повним ходом іде реконструкція — ріжеться на брухт обладнання, вивозяться невідомо куди дорогі прилади, розкрадається заводське майно. Робітники запитують місцеве начальство, звертаються в керівні органи, вимагають втрутитися чиновників у становище, що склалося на заводі.

Наш донецький кореспондент О. Козак переадресував ці запитання відповідному департаменту оборонної промисловості Мінпромполітики: коли нарешті отримають робітники свою невиплачену зарплату? Звідти відмовилися відповідати на ці запитання, оскільки послалися на підвищену секретність свого відомства.

НА САМОЛІКУВАННЯ

Як передає наш миколаївський кореспондент Ф. Лавренко, ще недавно до Заміжацької лікарні хворі лягали на лікування зі своїми ліками, постіллю та посудом. З минулого року у зв'язку зі зниженням асигнувань скоротили у лікарні кількість ліжок. Ще одна цікава деталь: лікарів через зменшення асигнувань також значно скоротили. Тепер хворим доведеться самим переходити на самолікування.

ФЕНОМЕН

На минулому тижні телеглядачі, що дивилися одну з трансляцій сесії Верховної Ради, були здивовані: протягом двох годин депутати не лаялись, не кидали одне одному ядучих реплік і взагалі поводилися толерантно. А секрет цього феномену у воді, якою того дня поїли депутатів у буфеті. Вода «Гарбузова» виробництва Зеленоградського заводу безалкогольних напоїв містить у собі спеціальну речовину — антиагресин. Шкода тільки, що дія цієї речовини не дуже тривала.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ТРАКТОР

Як телефонує наш кореспондент Д. Виктюк, мешканець села Верхні Лази зник. Зник разом із трактором. Узяв МТЗ-20 і після нічної оранки кудись поїхав. Механізотора з фермерського господарства розшукували майже місяць. Сліди Миколи Гапона таки привели до сусіднього району, до села, де справляв весілля його двоюрідний брат Олексій Цаценко.

— Ти куди дів трактор?— поцікавилися у механізатора.

— Вкрали!— розвів руками Микола.

Врешті-решт зізнався механізатор: сів він на трактор і відправився у приймальний пункт брухту. За МТЗ-20 у пункті відвалили стільки грошей, що купив Микола на них аж чотири ящики горілки!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ваше здоров'я, хворий!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Які принципи вашої економічної політики?
— Не спійманий — не злодій!..

Зайкова освіта

Вечірня казка для дорослих

Коли у Казковому Лісі почалася капіталізація, заєць не розгубився, зайнявся бізнесом і став Паном Зайцем. Справи у нього йшли непогано, він жваво торгував не лише вітчизняною капустою, а й закордонною — брюссельською, кольрабі і таке інше. Вже й синок його підріс — Зайко, треба було віддавати Зайка у науку. А куди? — постало питання. Вітчизняна Лісова Школа непрестижна. В ній самі їжачки, ховрашки, байбаки та інший звірячий плебс вчиться. Оно пан Ведмідь свого Михайлика у Канаду послав. Пан Вовк свого Вовчика у Німеччину, Пані Лисиця свого Рудика у Швецію...

«Що ж, я — гірший? — подумав Пан Заєць. — А втру-но я їм усім носа!» І послав свого Зайка до Австралії. Так далеко вчитися своїх дітей ще ніхто у Казковому Лісі не посилав. Почали з Австралії надходити факси та інтернетівські повідомлення. І Пан Заєць із гордістю говорив знайомим і конкурентам:

— Оце знову Зайко факса відбив — дуже йому подобається навчання у тамтешньому коледжі-кенгуроледжі. Правда, є певні проблеми, але нічого, звикає.

Минув час. Повиучувалися дітки лісових бізнесменів, почали вертатися додому. Правда, не всі. Михайлик Ведмеденко, наприклад, знайшов собі у Канаді подругу — міс Гризлі — одружився з нею і тепер працює у Національному Парку-Заповіднику експонатом. А Зайко повернувся. Зустрічали його на літовищі батьки — Пан Заєць і Пані Зайчиха. Зійшов з трапу Зайко. Дивляться тато й мама — йой, що таке?! А їхній Зайко на задніх лапах сторчака стоїть, передні лапи на пузі покенгурячому склав. Так на задніх лапах сторчака й до батьків пострибав.

— Синку-у! Що це з тобою?! — пороззявляли роти тато з мамою.

— А що? У нас у кенгуроледжі всі так ходять! Я по-іншому вже й не вмію.

Але Казковий Ліс — це не австралійська савана. Це ліс, хащі. Сторчака не пострибаєш — зачепишся, впадеш. А у Лісі, хоч і в Казковому, зайців ноги рятують — хижаків-рекетирів повно. Ох! Знаєте, навіть не хочеться далі казку продовжувати... Хіба ж винен сердега Зайко, що таку освіту у коледжі-кенгуроледжі одержав?

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насниться щасливе закінчення цієї казки, бо я щасливого кінця придумати не можу.

Доленосна річ — освіта!

Всеволод НЕСТАЙКО.

ЗАПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

Де продаються костури для ходячої істини?

●

А який ярлик навісили на річ, котрій ціни нема?

●

А депутати знають, що у моєму холодильнику нема «кворуму»?

●

Думаєте, народ не здогадується, що про нього ніхто не думає?

●

Нахапали, нахапали — і «хапі-енд»?!

●

А як ділити вкрадене зі спільного підприємства?

●

А хоча б дерево посадити наша прокуратура спроможна?

Флоріан БОДНАР.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

Микола БІЛОКОПИТОВ

КОМУ?

Скромність мені груди роздимає.
Зайву б збув...
та попиту немає.

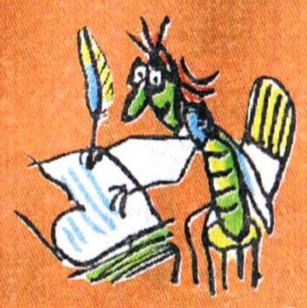

МЕТЕЛИК-ОДНОДЕНКА

Згадавши дня нектарні чари,
Під вечір сів
за мемуари.

ЗАКОННИКИ (Парламентське)

Вже прийняли давно
вони Закон про мови.
«Що дєлать с ним тепер?» —
ще й досі чуть промови.

ПРИСТРАСНИЙ ПОШУК

(Знайомства за оголошенням)

Тиха чи проворна,
Повна чи тонка,
Біла, жовта, чорна...—
Все одно яка.
Буду при тобі я
Вірний атрибут.
Відгукнися, Шиє!
Твій навік —
Хомут.

ПРО ЄХИДНІСТЬ

— Які у вас найближчі плани, любий?—
У Пиріжка цікавилися Зуби.

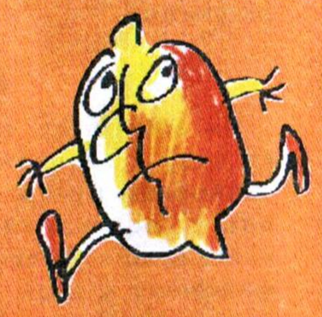

ПРО ВСЮДИСУЩНІСТЬ

І навіть в царині мініатюри
Ще вистача великої халтури.

ГЕНІАЛЬНІСТЬ

Чим більше знаєш, більше забуваєш.
А тут дожився:
нічого й забути.

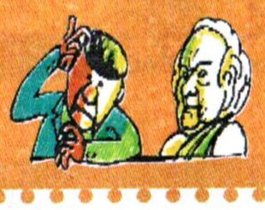

Анатолій ВАСИЛЕНКО

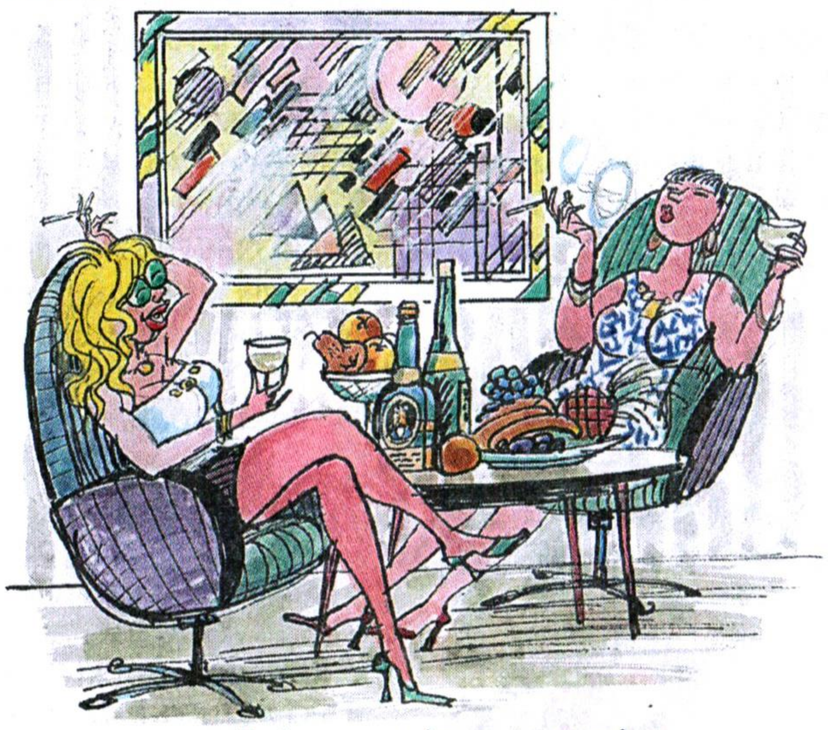

— Вийшла заміж я, зрозуміло, по любові: у нього такі гроші!

Друже Перче!

Державною програмою розвитку туризму до 2010 року наш уряд передбачив значне збільшення припливу іноземних туристів до України. Не знаю, як там із іноземними туристами, а з нашими — поки що все, як кажуть, навпаки. Їдуть вони не в Крим чи Карпати, а в Болгарію, Італію і т.д. Чому? Ви гляньте на ціни путівок, котрі пропонують іноземні туристичні фірми і наші.

Сьогодні українцям вигідніше відпочивати за кордоном.

Парадоксально, але факт.

Петро ГОЛОВАТИЙ.

м. Харків.

Олексій КОХАН

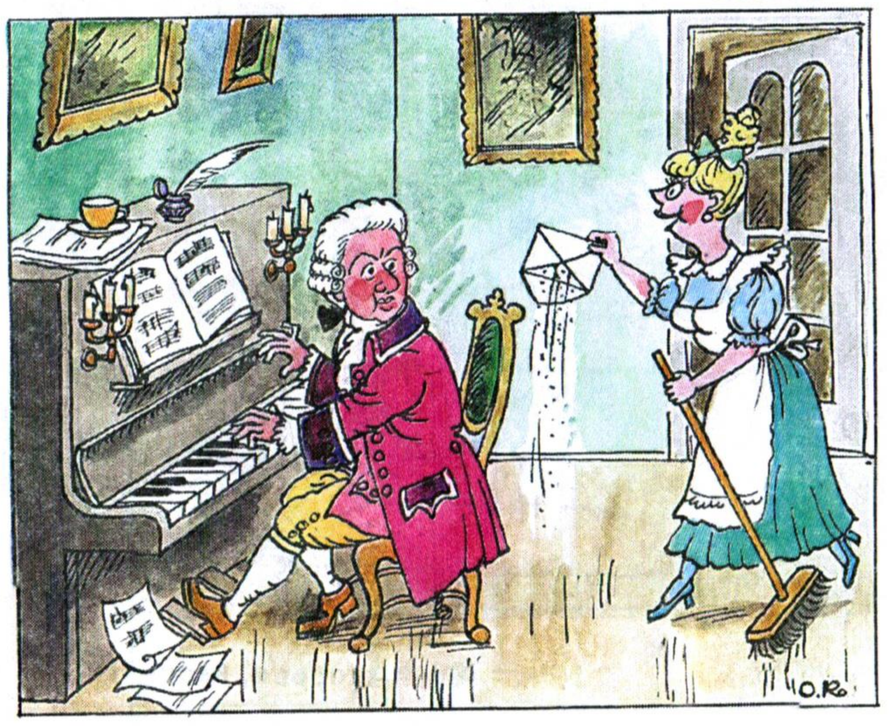

— Пане Моцарте, Вам лист від Сальєрі, але в ньому нічого немає, крім білого порошку!..

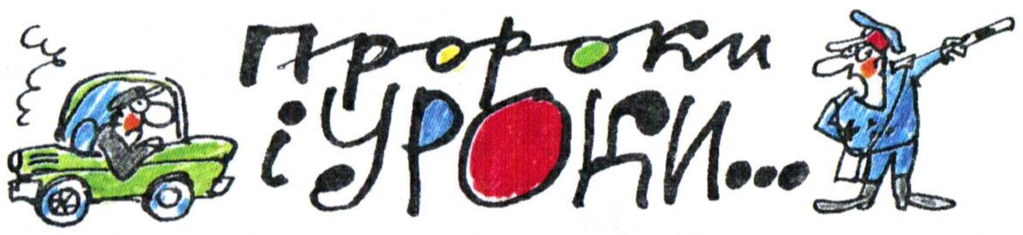

ГУМОРЕСКА

Якась телеентузіастка заявила, що в третьому тисячолітті «бідних і сумних стане менше, а багатих і веселих — більше...»

А я — бідний і... веселий...

Ти бачив фоторобот багатого?

Башка — лиса. Постійно їде «криша». Погляд як у зайця. Одна лупавка праворуч — на податкову. Друга ліворуч — на рекет. Вуха стручками назад — «хтось кущами шелестить...»

«Багатий і веселий...»

Я своїм «Запорожцем» уже три роки їжджу без гальм, без світла, без капота і майже на одному колесі... Хоча б один інспектор зупинив. Хоча б для годиться: «Перевірка документів...» Або ж: «Дихни!» Та якби я на нього дихнув, він рік із реанімації не вилазив би... Коли б до неї довезли...

До одного я вже й сам причепився. Підторохтів під самісінькі його коліна. У ту хвилину, коли він «багатого і веселого» зупинив. Відчиняю дверцята. Сиджу. Чекаю. Він мені нахабно «макогоном» показує, мовляв, проїжджай.

— Як це «проїжджай»? — обурився я. — А може, у мене в багажнику бомба?

— Від'їдь отуди, на кілометр уперед, і вибухни!.. Щоб я тебе тут більше не бачив!..

Йому веселіше бачити «багатого і веселого»... По десять разів на день. Як рідного. У них ринкові відносини: «Свій до свого по своє...»

Під кінець дня «багатий» вже не дуже «веселий». А завтра йому ще йти до високого чиновника. І він знає, що ніщо так не принижує гідність великого чиновника, як маленький хабар.

А над чиновником є ще чиновник. Він його зі своєї кишені годувати не буде. А там ще — пахан всіх чиновників. І тому чиновник думає не лише про себе. І він розуміє, що «багатий і веселий» вже не хоче бути «бідним і сумним». І він нахабно каже:

— Треба ще!.. У виборчий фонд «папаші»...

«Багатому і веселому» хочеться послати чиновника до певної мами. Але такої розкоші не може собі дозволити. Бо розуміє, що може зостатися не лише без «криші», а й без голови...

Голова. Чи потрібна «багатому і веселому» голова?

Дуже потрібна. У владних тунелях поблимує «золотою фортуною». Може, корона «популярності і якості» засвітить?..

«Бідному і сумному» золота корона не потрібна. Він переконаний, що фортуна посміхається не тоді, коли тобі чіпляють золоту корону, а тоді, коли з тебе знімають сталеві наручники...

«Бідний і сумний» хворіє менше. І хвороби у нього не такі страшні. І лікарі справляються з ними швидше. Глянув у рота, вдарив по коліну: «Дригання є, жити будете...»

«Багатому і веселому» перемацають кожну кісточку, кожну клітину: «Ой, запустили... Ой, запустили ж... а хворо-о-оба... Ой, мав же рацію Шопенгауер, коли казав, що здоровий жебрак щасливіший за хворого короля... Ой, мав же рацію... Шокова терапія потрібна... Багаторазова...»

Внаслідок «багаторазової шокової терапії» «хворий король» стає «сумним». А тоді «бідним». А «здоровий жебрак»-терапевт — «багатим і веселим»...

Я — веселий. Я не тому «бідний», що я «веселий». Я «веселий» тому, що не багатий...

Скільки буде таких у третьому тисячолітті?

Євген ДУДАР.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

На околиці міста, на вулиці лейтенанта Лапшина, користувався популярністю магазин «Овочі-фрукти». Не те, щоб жителі навколишніх будинків стояли в черзі за городиною. Можна сказати, навіть навпаки — і асортимент овочів був тут бідний, і фруктів майже не завозили. Зате в цей магазин заходили люди випити і закусити. Об'ява на дверях овочевого заклично запрошувала: «Тут ви можете добре випити і смачно поїсти!» В магазині стояли столики і продавщиця-офіціантка та хазяїн обслуговували і покупців, і відвідувачів.

Щодо смачної їжі — в меню пропонувалися лише бутерброди з шинкою і сосиски. А от «добре випити» — скільки хочеш! Порівняно з іншими «точками» тут було не дорого. І на розлив, і на винос. І навіть у кредит. Знайомим клієнтам хазяїн Анатолій Вікторович Носенко записував у борг...

Мабуть, і досі завсідники отак собі раювали б, якби один з клієнтів не потрапив у лікарню в реанімацію. Чи то перепив, чи то трапилась йому неякісна горілка. На цей предмет і перевірили фахівці горілку, якою торгували в магазині.

Виявилось, у підсобці зберігалося майже сто п'ятдесят ящиків фальшивої горілки. Тепер хазяїн закладу дає слідчим пояснення, а магазин зачинено. Об'яву «Тут ви може добре випити...» з дверей так і не знято.

Л. БЕРЕЗА.

м. Херсон.

З ВИЇЗДОМ ЗА КОРДОН

Не так давно в Одесі були заклеєні стовпи, рекламні щити і паркани об'явами: «Запрошуємо на роботу з виїздом за кордон»...

Той, хто телефонував по номеру, вказаному в об'яві, міг дізнатися про умови працевлаштування, про країну, куди пропонують їхати і термін від'їзду. При зустрічі працівниця фірми Надія Пилипівна докладно розповідала про подробиці побуту майбутніх нянь, хатніх робітниць, офіціанток і прибиральниць — для жінок, а садівників-декораторів, вантажників, розносників газет, продавців і мийників посуду — для чоловіків. Віковий ценз майже необмежений — з вісімнадцяти до п'ятдесяти. Заробітки, за нашими мірками, астрономічні!..

Ті, хто погоджувався на виїзд, заповнювали анкети, платили за оформлення документів — двісті шістдесят п'ять доларів. Пакували валізи і чекали сигналу з фірми.

Чекали місяць, два, п'ять... Надія Пилипівна чарівно посміхалася:

— З дня на день поїдете! Трохи терпіння!..

Згодом телефон фірми перестав відповідати, а двері по вулиці Артеменко, 71-Б, квартира І, були зачинені. Ті, хто збирався їхати на роботу за кордон, врешті-решт зрозуміли: ніхто нікуди не їде, а треба йти до міліції. Шахраї, жителі Молдови, Н. П. Ламчур із помічницею В. О. Павловою, знявши квартиру в Одесі, за півроку ошукали близько ста довірливих громадян.

В. ПОЛЯКІВСЬКИЙ.

м. Одеса.

Олег ЖМУР

— Що ви зробили з моїм носом?

МЕТОДОМ ВИКЛЮЧЕННЯ

У мене заболів живіт. Пішов я до дільничого лікаря. Та оглянула й сказала:

— Два дні поголодуйте, тоді приходьте, вирішимо, що будемо робити.

Так довго чекати я не став. Порадив колега звернутися до фірми «Заклик» приватної клініки професора О. В. Забродн. І тут лікарі взялися за мене всерйоз.

Спершу підозра впала на мій шлунок. Аналізи, «узі», рентген, зонд з лампочкою. Діагноз заспокійливий — можна не хвилюватися. Зате захвилювалися ескулапи — дає себе знати і підшлункова, і печінка! Довелося знову вдатися до аналізів і досліджень. Методом виключення зняли підозру з підшлункової. А тоді при допомозі тестів і, знову ж таки, аналізів визнали печінку відносно «задовільною». Хоча жовчний міхур у перспективі можна було б і прооперувати...

Зацікавилися мною і уролог, і хірург, і дієтолог. Знову дослідження, аналізи...

Врешті-решт, консультант-професор проголосив вирок: я практично здоровий! А те, що у мене болі в животі — я просто переїв. «Утримуйтесь від переїдання»,— порадили надалі.

І от тепер, почувши суму, на яку «налікували» фахівці — майже п'ятсот доларів! — у мене заболіло серце...

Д. ПУШКАР, інженер.

м. Київ.

ЗБІГ ОБСТАВИН

Власник джипа довго домовлявся з хазяїном гаража В. А. Сліпанцем, торгувався, а той ніяк не хотів збавляти ціни.

— Тут стільки бажаючих,— казав хазяїн,— і гараж теплий, і центр міста! А головне — надійність! Бо ж подвір'я, в якому стоїть гараж, на ніч замикається...

Саме цей аргумент переконав власника джипа. Заплатив хазяїну гроші наперед, і той вручив йому ключ від воріт.

І от якось уранці прийшов автовласник по машину, відімкнув ворота, відкрив гараж, а джипа... немає. Гараж порожній!

Власник автомобіля зчинив крик, хазяїн гаража підняв на ноги всіх сусідів, міліція приїхала і склала протокол. Зникла машина! Гараж замкнений, ворота — також, а машину угнали. Хазяїн гаража висловив припущення, що з його родичем якось стався аналогічний випадок: розшукували його машину, а той забув поставити її в гараж, кинув на дачі...

Проте власник джипа не страждав втратою пам'яті, не кидав машину напризволяще. Він був упевнений, що його машину таки вкрали з гаража.

Почалися розборки. Потерпілий вимагав компенсації від хазяїна гаража. Тільки все це ні до чого не привело, оскільки словесна домовленість між автовласником і хазяїном гаража не тягла з боку останнього ніяких юридичних наслідків. І, можливо, ця історія і закінчилася б усього-лише невимовним сумом автовласника, якби не одна деталь. Слідчі, які займалися цією справою, надибали на схожу історію, що трапилась кілька років тому. Тоді теж нова іномарка зникла з гаража В. А. Сліпанця.

Подібний збіг обставин і наштовхнув слідчих на версію, котра невдовзі підтвердилася. Виявилось, що обидві крадіжки відбувалися за безпосередньою участю хазяїна гаража В. А. Сліпанця. Разом зі своїм двоюрідним братом Б. І. Сохатим, він, як зазначено в протоколі, «здійснював угон і наступний продаж автомобіля».

Т. ВОВЧЕНКО.

м. Донецьк.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

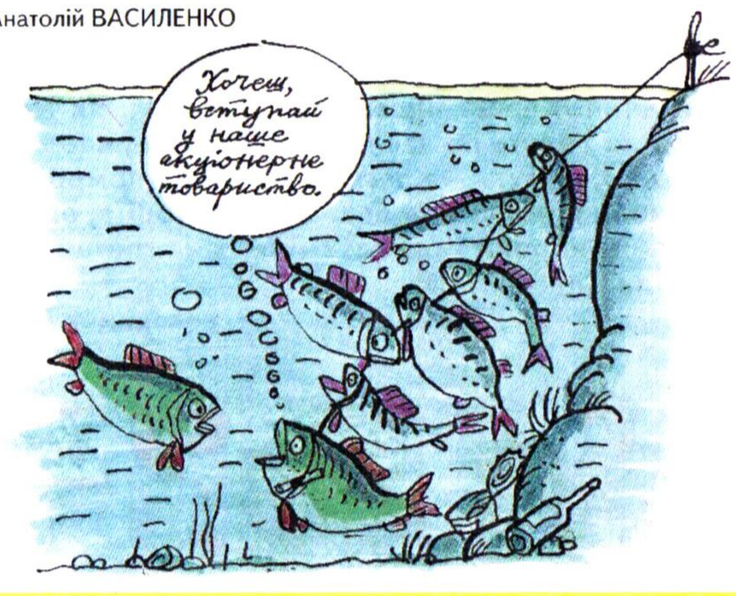

Дірка в трубі і поза нею

Десь у сімдесятих роках минулого століття... Ні, на цім слові слід зупинитися — звучить так, ніби йдеться про давнину, коли винаходили цеглу. Ліпше давайте так: тридцять років тому... на всій Галичині був один-однісінький комп'ютер, який називався електронно-обчислювальною машиною, займав в університеті приміщення, в якому водночас можна провести два весілля, і світився тисячами звичайних електроламп. На ньому вміли «працювати» кілька «посвячених» осіб. Вони були зарозумілими і пихатими, як ходачкова шляхта, і вдавали, що мають у штанях ключі від земної долі або й усього Всесвіту.

Минулося. Тепер без комп'ютера не можуть навіть циглі. З'ясувалося, що він має вдачу хабарника, бо проник, як і той, так далеко і глибоко, що вже на сільських смітниках об ці потвори старосвітські коти травмують ходову частину. Звісно, і на лінійній виробничо-диспетчерській станції І-К АК «Транснафтопродукт» під Дрогобичем без комп'ютера теж ніяк не можна. Борщу він, правда, не варить, але допомагає ловити злодіїв. Цьогорічної весни, приміром, комп'ютерна система вказала, що поблизу села Винники з підземного трубопроводу витікає дизельне пальне. Мобільна група охорони негайно виїхала на місце і «згрібла» відразу п'ятьох молодиків, які, підкопавшись, зробили у трубі дірку і цідили з неї солярку для своїх молодикових потреб. Порушено кримінальну справу. Тьху, аж на душі полегшало — п'ятьма злодіями стане в рідній Україні на пару літ менше. Однак не поспішайте з отим «тьху» і душею. Он бачите, всі вони, оті легіні, ходять на волі, відпущені на підписку про невиїзд. А там, дивись...

О, дивитися тут є на що і кого. Недавно підрозділ спецміліції разом із лінійною охороною виробничо-диспетчерської станції виявили «врізку» біля села Дережичі («настукав» звісно, комп'ютер), через яку хтось брав те ж таки дизельне пальне. І великими порціями. Слідчі виявили «рукав» протяжністю... два (!) кілометри, покладений на глибину 50 сантиметрів. Злодії звіддаля і не лопатами прокопали таку траншею, вклали в неї свою трубу, яку високотехнічно під'єднали до державного нафтопроводу. Цікава деталь: кран на саморобному соляркогоні був добре замаскований біля військової частини. Може, оту траншею копали... Їм звично окопуватись... Ні, ні, це зовсім єретична і дуже погана думка.

Триває слідство, і тільки воно виявить підозрюваних, а суд виголосить вердикт. Щоправда, начальник згадуваної лінійної виробничо-диспетчерської станції Леонтій Пахольчук не дуже в те вірить. А ви повірили б, якби, наприклад, у 2000-му році на вашій ділянці нафтогону хлопці виявили п'ять «п'явок» (так називають самодіяльні врізи), порушено чотири кримінальні справи, але... винуватців не виявлено, нікого до відповідальності не притягнуто?! Наступного року — така ж статистика. І щодо «п'явок», і щодо порожнечі на лаві оскаржених. Нікого не можуть злапати.

Не могли цього зробити навіть тоді, коли пару літ тому кран врізки до труби з соляркою виявили... посеред автотранспортного господарства. Не можна, бачте, когось скривдити підозрою, завдати непоправних моральних збитків. Делікатні правоохоронці, чемні.

А збитки справді непоправні, але переважно економічні. Ви уявляєте, скільки взагалі висмоктують з труби і труб (їх чимало на Підкарпатті)? Ні, це заскладне запитання. Краще інше: коли, нарешті, як мовиться, катюзі та дадуть по заслузі? Вибачайте, але і це запитаннячко, мабуть, не легше. Простіше помріяти об тім часі, коли комп'ютери ловитимуть злодіїв, оголошуватимуть їм вироки і триматимуть їх за гратами, щоб не зробили дірки і не втекли.

Володимир ПАЛЬЦУН.

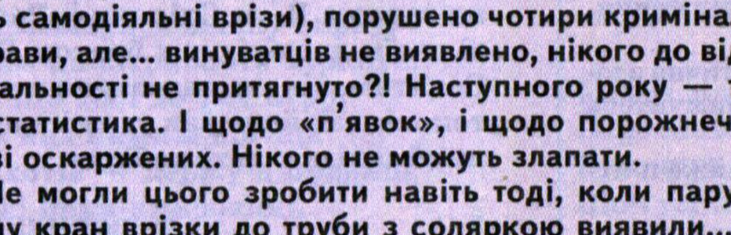

Про нових українців

КИНУЛИ

Зустрічаються два «нових українці».

— Ну й країна! — вигукує один,— Скрізь тебе намагаються «кинути».

— А конкретніше? — цікавиться другий.

— Я ось недавно вступив у Партію зелених.

— Чого це тебе раптом на природу потягнуло?

— «Потягнуло»... «На природу». Лохонувся я! Думав, вони за бакси борються.

ВЕЛИКА РІЗНИЦЯ

«Новий», Вован, виходить з казино під мухою. Підходить до своєї машини, а водій у моторі длубається.

— Щось не заводиться! — розводить руками. — Давайте я вам таксі впіймаю.

Впіймав таксі, посадив Вована. Їдуть. Під'їхали до особняка. На лічильнику — 10 гривень 50 копійок.

Вован дістає спочатку пачку доларів, потім пачку гривень. Відрахував гривнями десять і п'ятдесят копійок по кишенях нашкріб.

Водій тільки важко зітхнув:

— А я учора вашого синка підвозив, так він мені двадцять баксів не пожалів...

— Я його розумію,— зітхнув і собі Вован. — Йому можна... У нього ж батько мільйонер! А я — сирота круглий!

ПРАВДА

— Колян, знаєш, який у мене прикол недавно був? Виходжу я з офісу, а замість мого «Мерса» «Запорожець» стоїть...

— Та ну?

— В натурі. А на лобовому склі записка: «Я просто змушений був забрати вашу машину. Якщо не вірите, спробуйте поїздити на моїй». І знаєш, правду мужик написав...

Георгій МАЙОРЕНКО

Артем ЗАЯЦЬ

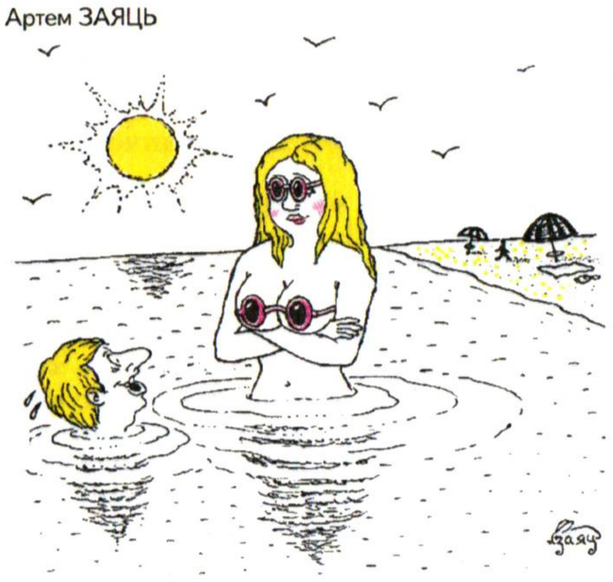

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Добре, що ми хоч це дерево не спиляли...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Цей рік Росія оголосила у себе роком України. Ми, наскільки мені відомо, збираємося відповісти тим же. Здавалося б, тільки можна порадіти — так і має бути між сусідами.

Але... Посол Росії в Україні В. Чорномирдін на засіданні консультативної ради суб'єктів РФ з міжнародних і зовнішньоекономічних зв'язків із занепокоїнням повідомив: «Тільки за два перших місяці 2002 року товарообіг між Росією і Україною знизився на 20%».

Як бачите, радіти поки що нема чому. А на словах так усе гарно...

Іван НАГНИБІДА.

м. Чернігів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Цю пісню вам співати не рекомендуємо. Ось список пісень, які можете виконувати, якщо хочете вилікуватися від алкоголізму.

Бачки

КОЧЕРГА-ОБВИНУВАЧКА

Совка,
скажу,
суворо
слід

скарати:
Сміття щодня виносив
з хати!..

ВОВК

— Не скаржаться Вівці
на мене!..
Чому? Не встигають,
напевне.

Борис СЛЮСАР.

Олексій КОХАН

А коза мекекає...

Бувальщина

Діялося це в Гельмязеві на Черкащині. Жили собі та були собі Микола з Наталкою. А що вдалися обоє роботящі, то й господарство мали веселеньке: корову з телям, курей хмару — як на подвір'я вискочать, то й споришу не видно; кілька підсвинків — собі на сало з ковбасами і для базару в Софіївці.

Все б воно й нічого, якби не одне якби. Микола понад штат тримав ще й козу Бєлку, бо перед коров'ячим молоком віддавав пріоритет козячому. Але Бєлка перед тим як дати калорійного молока Миколі, не раз Наталці на нервах зіграє: відірветься з прив'язі та пообгризає кору на молоденьких яблуньках від кореня до гілок, понадкушує всі головки капусти, гарбузи, кабачки і навіть, бодай би тоді здохла ще маленькою, як каже Наталка,— тютюнове листя.

Скільки вже Наталка через ту козу за серце хапалася, скільки просила Миколу денебудь її подіти, бо як ні — то сама десь подінеться, але Микола незворушно віддавав пріоритет Бєлці.

Отак і кружеляло замкнене житейське коло: Наталка любила Миколу — Микола любив Бєлку — Бєлка любила робити шкоду на грядці і мекекала ніби скажена. Наталку оте мекекання найбільше діймало. Припне бісову личину за городом на зеленій леваді, дасть на додатковий пайок гички з буряків і листя з кукурудзи, води в каструльці поставить, а вона, бодай би тобі... трубить, аж луна йде попід північною околицею Гельмязова до самих Калеників.

От одного разу Наталка таки наважилась. Як тільки Микола пішов на роботу, вона бігом до кума Івана, щоб швиденько козу зарізав і на базар з м'ясом встигнути. Знала, що Микола бурчатиме, а як гроші на столі побачить — відтане.

Кум Іван і биків різав, а тут — скільки тієї кози. Невдовзі повезла Наталка в двох сумках м'ясо на базар. Швидко й продала. На радощах чоловіку пива оболонського купила аж дволітрову пляшку, а собі — пряників. Йде вона до свого двору та й думає, що то Микола казатиме.

Тільки ступила на подвір'я, а коза в березі як замекекає! Глянула — на леваді Бєлка з ланцюга рветься. Жінка й остовпіла.

— Ти козі води давала? — питає з порога Микола.

А Наталка сумку з пивом та пряниками впустила, за серце схопилася, повітря ротом хапає і з кози безтямних очей не зводить.

Хтозна чим би воно й закінчилось. Аж тут біжить берегом чоловік з десятої вулиці — і до кози.

— От спасибі,— гукає,— що спіймали. Бо ще в обід як дременула, то вже думали, що вовки нею й повечеряють.

Тепер Микола очі витріщив на козу і на Наталку. Бо прийшов із роботи, а Бєлка капусту гризе. Підкрався, спіймав за ланцюг і припнув на леваді. От вона й мекекає... Як своя, зараза!

Микола БОСАК.

...А у нас усі вдома!

Вадим СИМИНОГА

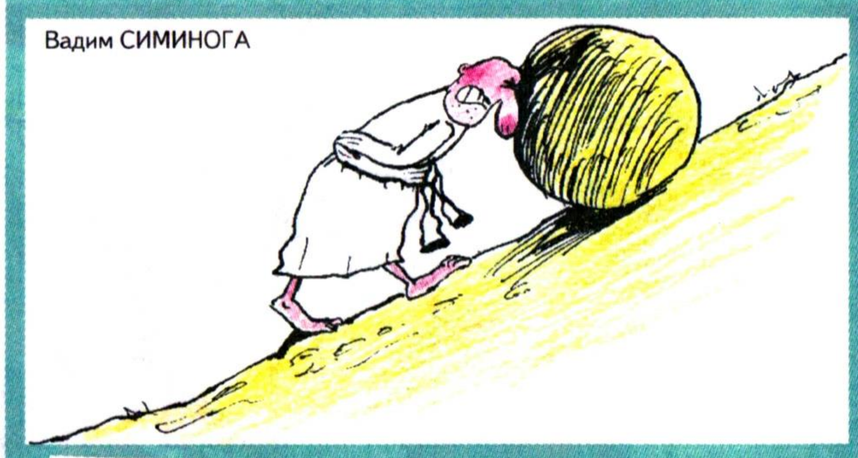

Олег ГУЦОЛ

Віктор ПОПОВ

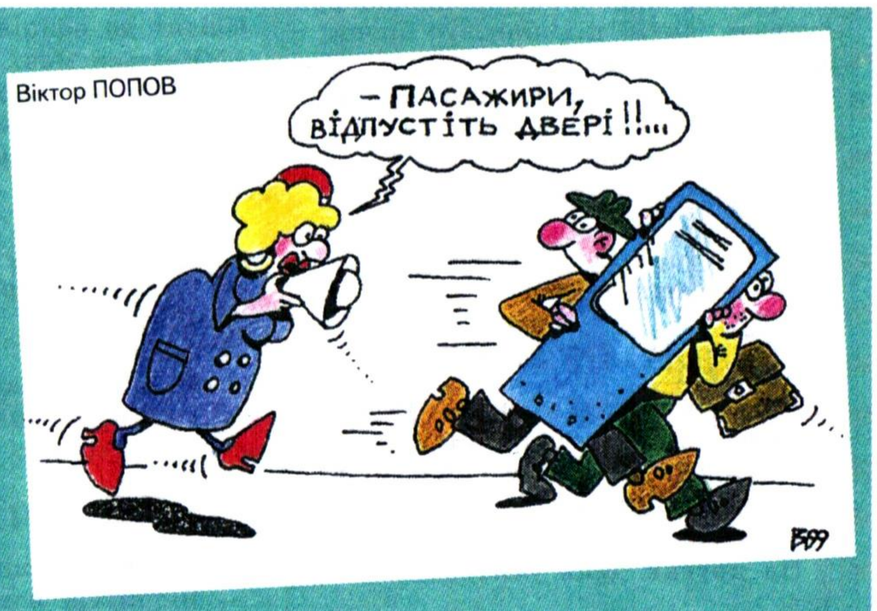

Сергій ФЕДЬКО

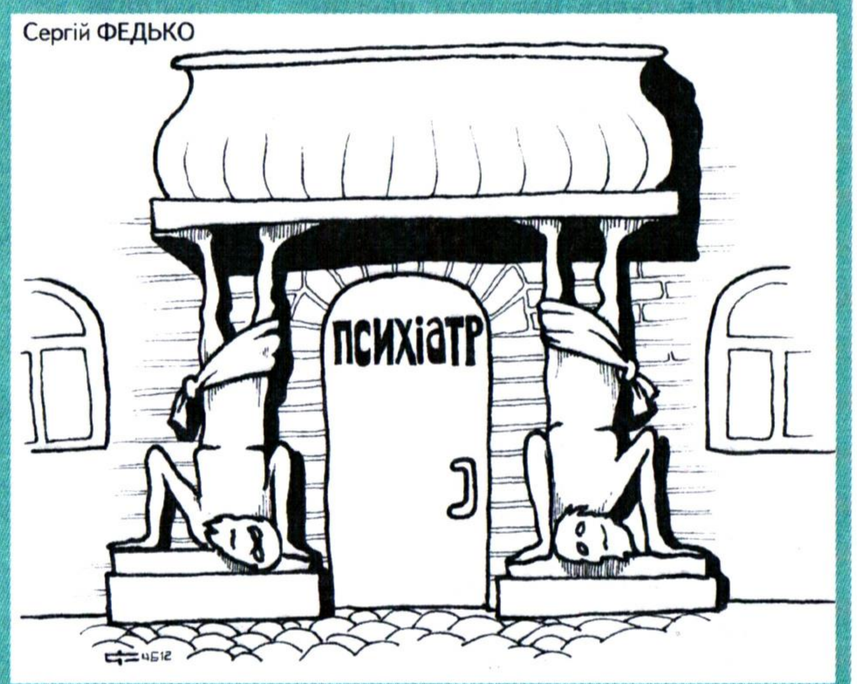

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олексій ТАЛІМОНОВ

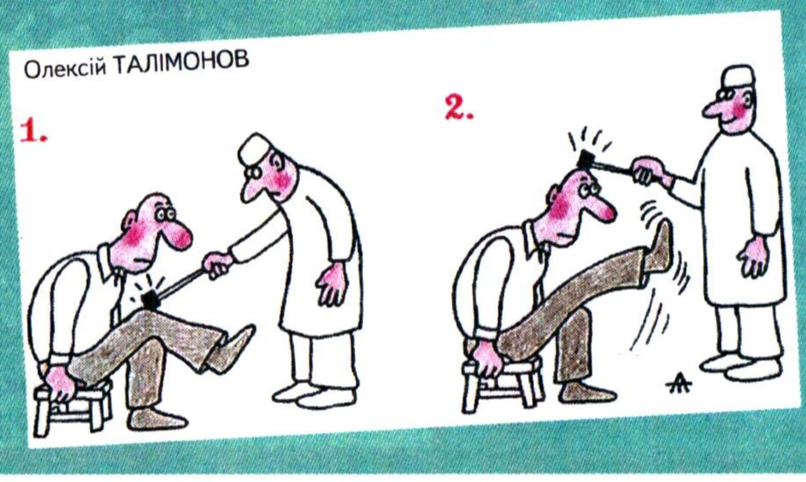

Народні усмішки

РІЗНИЦЯ

Учитель: «Васильку, яка різниця між оптимістом і песимістом?»
Учень: «Оптиміст бачить сир, а песиміст — тільки дірки...»

Почув і записав
Тарас ЛЕХМАН.
м. Червоноград.

НА БАЗАРІ

— У вас ще є пантофлі?
— Немає. Залишилися тільки оці дві.
— Так вони ж обидві на ліву ногу! Чому це так?
— А дві на праву я вже продала.

Почув і записав
Ярослав ТИМОЩУК.
м. Коломия.

МОГЛА

Мати до дочки:
— Ти могла найти кращого чоловіка?
— Могла, але без іномарки.

ЯЙЦЯ

Покупець до продавця:
— Я вчора купував у вас яйця, а вони виявилися тухлими.
— Ви самі у цьому винні.
— Чому?
— Бо хотіли дешевих.

ХАРЧОВА ПРОМИСЛОВІСТЬ

Чоловік побачив, як дружина пудрить щоки, підмальовує брови й губи, зауважив:
— Грошей не вистачає на харчі, а ти витрачаєш їх на помаду.
— А ти на горілку.
— Не рівняй горілку з помадою.
— Чому?
— Бо горілка відноситься до харчової промисловості.

НІЧОГО НЕ СКАЗАВ

Учитель поставив учню у щоденник двійку і каже йому:
— Прийдеш додому і покажеш щоденник батькові.
— Добре.
На другий день учитель запитав:
— Показував батькові щоденник?
— Звичайно.
— Що він сказав?
— Нічого.
— Чому?
— Бо я його не відкривав.

НЕ СВАРИТИМЕТЬСЯ

Сидить жінка з чоловіком за столом, вечеряють. Дружина ненавмисно розсипала на підлогу сіль і каже:
— Будемо ще сьогодні сваритися.
— Не турбуйся, за сіль сваритися не буду. Це ж не горілка.

У ЗООПАРКУ

Жінка до чоловіка:
— Які тобі мавпи найбільше подобаються: горили, шимпанзе чи орангутанги?
— Не скажу.
— Чому?
— Бо ти дуже ревнива.

ДАЛІ НЕ ТРЕБА

Зустрів злодій вечором хлопця та й каже:
— Показуй що у сумці?
— Прошу. Зверху боксерські рукавички, а далі...
— А далі не треба.

ЗДІБНІ

— Миколо, скільки у тебе дітей?
— Троє.
— Здібні?
— Так. Дочка дуже добре співає, як моя Катеринка: старший син у мене удався, грає на музичних інструментах, а молодший син художник, як кум Петро.

РЕФОРМИ НА СЕЛІ

Зустрів Микола приятеля та й каже:
— То правда, що тобі дали Заслуженого працівника сільського господарства?
— Правда.
— За що? Ти ж розвалив колгосп, знищив усю галузь тваринництва, розбазарив техніку, а на полях ростуть самі бур'яни.
— За це й дали. Сьогодні це називається реформами села.

ПОДІЛИМО

Клієнт до офіціантки:
— Розділи мені півлітри горілки порівну на трьох.
— Навіщо? Ви ж самі.
— Не турбуйся, зараз прийде ще два.
— Не можу.
— Чому?
— Бо п'ятсот грамів на три не ділиться.
— Давай літру.
— І літру не поділю.
— Тоді принеси три пляшки — ми самі поділимо.

НЕ ЗНІМАЙ

Жінка до чоловіка:
— Як підеш ловити раки, будь обережним.
— Чому?
— Щоб не покусали.
— Добре, я ловитиму їх у рукавичках.
— І штанів не знімай.

ЗДАЛОСЯ

Чоловік до жінки:
— Де ти була?
— Із новою сусідкою розмовляла.
— А чому довго?
— Це тобі так здалося. Я з нею познайомилася, поговорила, посварилася і зразу пішла.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Мамо! Тато повісився!

Олексій КОХАН

— Ваш коханий зраджує Вас.
— Який жах! Але ж хто це — Петро, Сергій чи Ілько?!

Олег ЖМУР

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

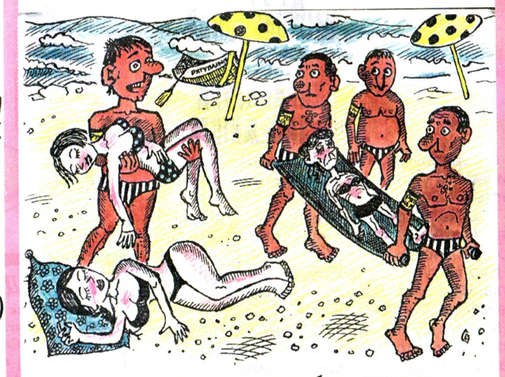

— Цим дівчатам я сам зроблю штучне дихання, а бабусю ви якось утрьох рятуйте...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так, сержанте Петренко. Завдання ти виконав. Кінчай бомжувати, повертайся в управління.
— Слухаюсь! Ось тільки здам пляшки і макулатуру!

Вінегрет із перцем

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир АДАМОВИЧ

Максим КОЛУМБЕТ

Георгій МАЙОРЕНКО

Ораз МУХАМЕДОВ

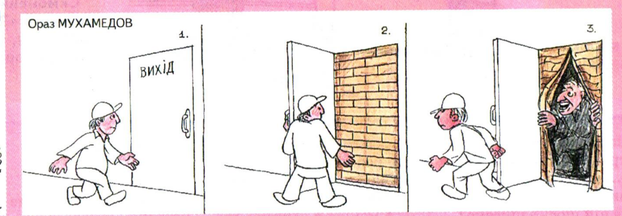

Олексій КОХАН

— Лікарка каже, що у товстуна багато цукру в крові...
— Ну, то з'їмо спочатку лікарку, а товстуна — на десерт!

Олег ГУЦОЛ

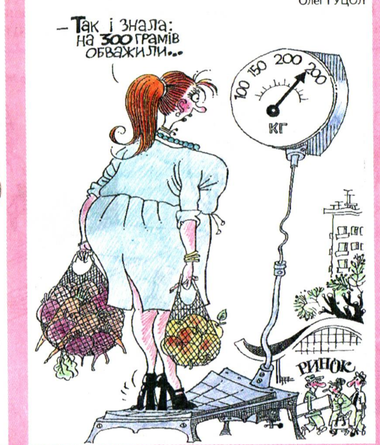

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Треба мені рекламу зробити: все-таки батько шістьох дітей...

ДРУГИЙ МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС КАРИКАТУРИ «НЕЗАЛЕЖНІСТЬ»

Ми запрошуємо всіх художників світу взяти участь у конкурсі на тему — «Незалежність».

Техніка виконання вільна — тільки оригінал. Фотокопії, ксерокопії і роботи на електронних носіях не приймаються.

Карикатури повинні бути виконані без слів. Формат не більше А-3 (420х297 мм), не менше А-4 (297х210 мм).

Кількість робіт не більше трьох. На зворотньому боці кожної роботи обов'язково зазначити прізвище, адресу, номер телефону, номер факсу.

Останній термін одержання робіт: 15 липня 2002 р.

Разом із роботами учасники конкурсу повинні надіслати анкетні дані з фотографією.

Організатори не несуть відповідальності за пошкодження, отримані при пересилці. Присланні на конкурс роботи не повертаються і можуть бути використані організаторами в рекламних цілях, для публікацій, тиражування, виготовлення сувенірної продукції.

1 премія: 700 доларів США.
2 премія: 500 доларів США.
3 премія: 300 доларів США.
П'ять спеціальних призів журі.
Призи спонсорів.
Спеціальний приз журналу «Перець».

Переможці конкурсу будуть повідомлені додатково. По результатах конкурсу буде видано каталог, який буде надіслано всім художникам, чиї роботи увійдуть до каталогу.

Надсилайте роботи на адресу:

«Другий міжнародний конкурс карикатур «Незалежність», а/с — 17, Київ, 03142, Україна.

Сергій ФЕДЬКО

Друже Перче!

Ні, таки не в усьому ми пасемо задніх. Взяти, приміром, телебачення. Виявляється, наше ТБ найперше у Європі по... «бруду» і низькопробних кінофільмах, які воно щоденно нам транслює.

До такого висновку прийшли експерти Європейського інституту із законодавства в сфері засобів масової інформації.

Хоча, чесно кажучи, ми і без експертів знаємо, яку гидоту пропонують вітчизняні телеканали. І що найсумніше — знають про це і їхні керівники. Знають, і на нас з вами чхають.

Федір СТОРЧАК.

м. Київ.

Віктор ПОПОВ

Автоперегони

ГУМОРЕСКА

Симоненко натиснув на акселератор і його автомобіль повільно, але впевнено, обійшов «Пежо». Усмішка ледь торкнулася губ Володимира. Симоненко навіть не оглянувся. Попереду з'явився «Мерседес» зі своєю трипроменевою зірочкою в ободі.

— Пхе!— вирвалося у Симоненка.

Німецький легковик загубився десь позаду Симоненкового лімузина. Водій впевненіше схопився за кермо, вмостився зручніше в кріслі, розслабився і ще сильніше натиснув педаль акселератора.

— БМВ,— процідив крізь зуби Володимир, коли перед його автомобілем вигулькнув капот із колом, розбитим на чотири різнокольорові поля.— Пхе!— знову вирвалося у нього.

І знову його «залізний кінь» обійшов іномарку.

— А то що?— вдав з себе здивованого Симоненко.— А, старенька Франція, поношений «Сітроен»! Де це його відшукали? Десь на сміттєзвалищі?

Володимиру дуже сподобався його жарт і він вже почав поглядати, чи не з'явиться ще якась іноземна автомашина попереду.

— «Жигулі», «Рено», «Понтіак», «Таврія», «Ока», «Москвич», «Ніссан», «Самара», «Тойота»... Хто ще хоче? Ага! «Ферарі». Туди тобі й дорога, макаронник. А то хто там? Агов, хлопче, припини! Не паскудь мого настрою! Я кому кажу?!— верескнув через вікно Володимир і натиснув на сигнал.

— Ви до мене?— здивовано запитав нахаба. — Але я нічого такого не зробив. Я їхав собі тихо-мирно, а ви тут галасувати розпочали.

— Авжеж! Тут розпочнеш. Обігнав усі он ті вітчизняні, близькозарубіжні та далекозарубіжні марки автомобілів, а ти раз — і мене обійшов! Це нечемно! Як хоч називається твій драндулет?

— «Україна», Харківський велосипедний.

Симоненко застогнав на сидінні свого старенького «Запорожця» і ще раз глянув на автостоянку, по якій він ось уже кілька хвилин їхав до воріт.

Олександр НОСЕНКО.

ТРУДОВА КНИЖКА

УСМІШКА

— Вибачте,— звертається до кіоскера покупець,— поряд із газетами у вас лежить трудова книжка. Вона теж... продається?

— Звичайно.

— А в ній щось записано?

— Що вас цікавить?

— Стаж роботи.

— Купуйте й записуйте: стаж роботи, спеціальність, місце роботи...

— Скільки хочу й де хочу?

— Звичайно.

— А можна я напишу, що працював на дуже шкідливому виробництві і маю право на пільгову пенсію?

— Можна.

— А-а?..

— Теж... можна.

— А хто мені все це підпише?

— Я... підпишу.

— Не боїтесь відповідальності?

— Це мої проблеми.

— Гадаєте, що таку трудову книжку скрізь сприйматимуть як офіційний документ?

— А це вже ваші проблеми,— позіхнув кіоскер.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Олексій КОХАН (тема Юрія Іщенка)

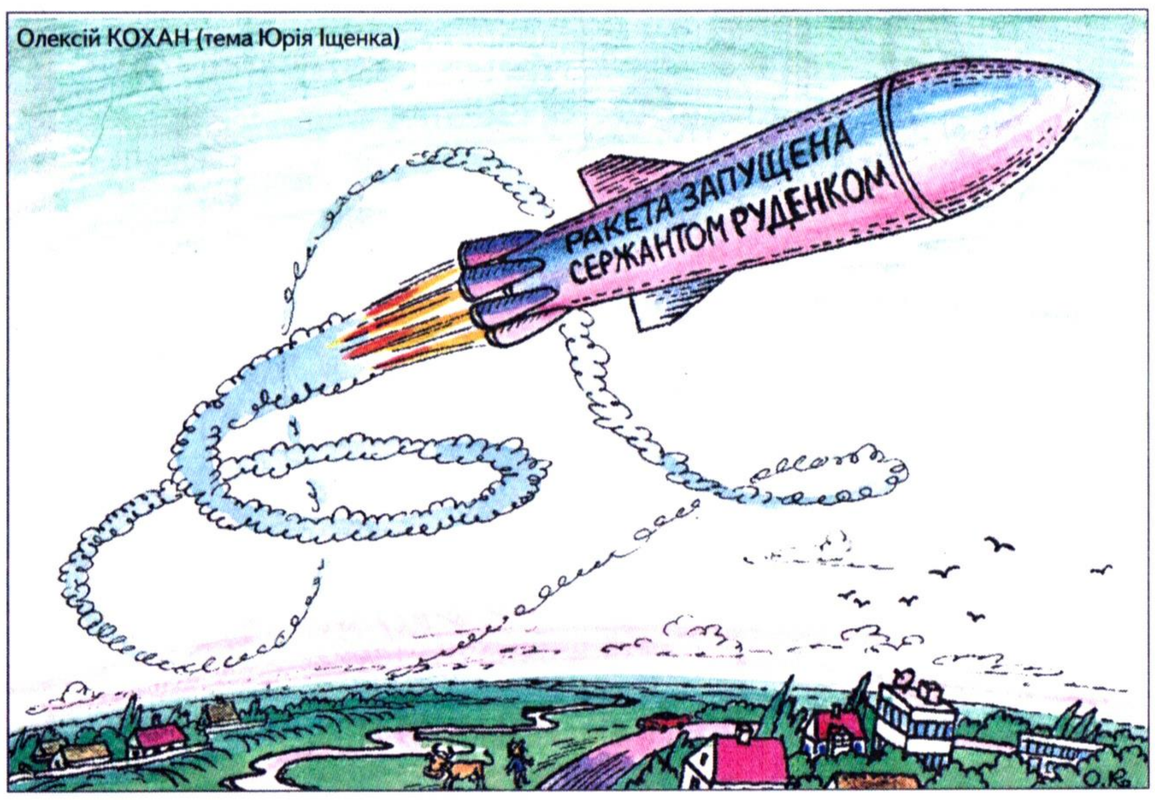

Олександр ЖИТНІКОВ

Олексій КОХАН

— Степан Степанович сказав, що мені лише ангельських крил не вистачає.
— Це ж які крила треба мати?!!

ІРОНІЗМИ

✓ Хто рано встає, тому вдень хочеться спати...

✓ Книги роблять людину розумною, а газети – нервовою.

Тарас ЛЕХМАН.
м. Червоноград.

Радна САЛАХТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

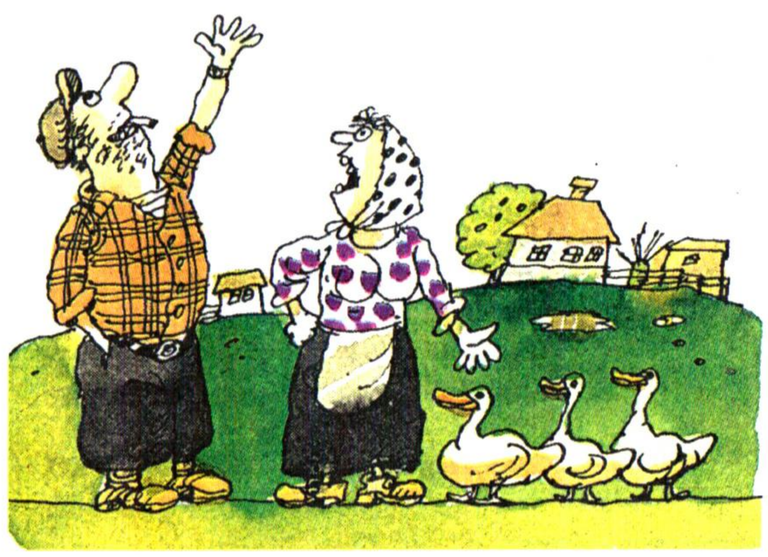

— Дивись, дикі гуси політали, політали і знову на озеро повертаються.
— А у нас одна гуска не повернулася. Мабуть, сусідка поцупила.

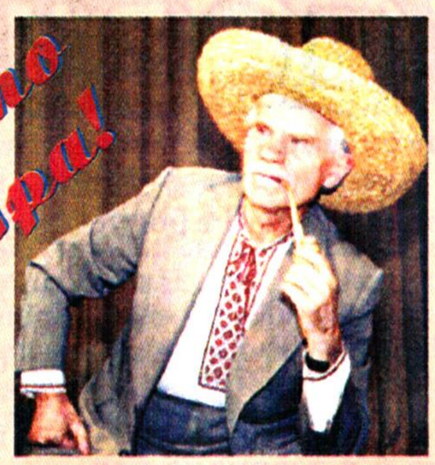

Вітаємо ювіляра!

Нашого одноперчанина, запорізького козака поета-гумориста лауреата багатьох літературних премій Петра РЕБРА з першим 70-літтям!

УСМІХНІТЬСЯ

Дорогі козачки й козаки!
Ми іще живі! Тож не журіться!
Перш ніж підраховувать роки,
Я прошу вас: — Друзі, усміхніться!

Вам не личить рюмсання-ниття,
Тож не вірте скиглію й ворожці:
Сміх для нас — то еліксир життя,
Адже ми із вами — запорожці.

Пам'ятаймо дідів заповіт
(Чом це на скрижалях не запишем?):
Ми для того і прийшли в цей світ,
Щоб його зробити веселішим.

Не страшні нам полчища заброд,
Не страшні ніякі супостати.
Крах чекає нас, якщо народ
Зовсім перестане жартувати.

Не сумуйте, я прошу усіх —
Вас, дніпропетровці, вас, херсонці,
Щастя любить дім, де чути сміх,
Кажуть мудрі бісові японці.

Пригадно тут згадати слід,
Що речуть кавказькі мудрагелі:
— Здатні жити сто і більше літ
Тільки люди радісні, веселі!

Викиньте ж турботи з голови
І розслабтесь, земляки, хоч трішки.
Боже мій, які красиві ви,
Якщо сяють на устах усмішки!

Сивини — як ніби й не було.
Зникли зморшки — в люстро подивіться.
От що значить — серце розцвіло!
То ж я вас благаю:
— Усміхніться!

З козацьких жартів

ВЧЕНИЙ КІНЬ

Питає козака дячок письменний:
— Це правда (ходить чутка між людьми),
Що кінь у тебе зело-зело вчений
І сам тебе привозить до корчми?
— Звичайно, правда,— той відповідає.—
А фокус в тім (секретів не таю),
Що я коли чогось не допиваю,
То залишок коняці віддаю.

З ДУМОЮ ПРО АДАМА

Розтікшись мислію по древу,
Питав хтось в курені:
— А прародительницю Єву
Любив Адам чи ні?

— Любив!— поглянув сотник строго.
Відтак додав він зло:
— Любив, бо вибору у нього,
Сердеги, не було!

УРОК

Питає якось козачок
У гармаша Микити:
— А можна, батьку, без жінок
На світі цім прожити?

Гармаш задумався: — Еге ж.—
Мне чуба п'ятірнею.—
Без жінки, синку, проживеш.
Не проживеш із нею!

ВИБАЧИВСЯ

Прибіг на Січ вельможний пан
І кулаками в браму гупа:
— Мене образив ваш чабан—
Сказав, що я дурний, як ступа!

Тут вийшов сотник з куреня:
— Чого горлаєш, як на пупа?
Звичайно,— каже,— то брехня,
Бо пан розумний, наче ступа!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Оце я почув по телебаченню, що в Міністерстві освіти і науки України відкрито спеціальну гарячу телефонну лінію, по якій можна буде повідомляти про факти хабарництва серед викладачів у школах і вузах. Наприклад, в нашому педагогічному колективі подібних випадків не було зафіксовано. Зате наші вчителі з радістю скористалися б з цієї гарячої лінії і нагадали своєму керівництву, що ми живемо за фактичною межею бідності. Я, наприклад, при повній завантаженості, класним керівництвом і перевіркою зошитів одержую трохи за двісті гривень. Хотілося б, щоб у міністерстві не тільки боролися з нечесними викладачами, але й потурбувалися про нас, педагогів.

Є. ПОЛЯНИЧКО.
Сумська область.

Георгій МАЙОРЕНКО

ПЕРЧЕНЯ

ВИКРУТИВСЯ

Наталя Іванівна перевірила диктант, який писали на попередньому уроці.

— А тобі, Петрику, не знаю, що й поставити. Суцільні пропуски. Ти що, не встигаєш писати?..

Петрик не розгубився і каже:

— Так то ж, Наталіє Іванівно, місце... для реклами.

ДЗЕРКАЛО

— Лесику,— каже мати,— ти на себе хоча б у дзеркало глянув.

— Не хочу.

— Чому?

— Бо тоді доведеться вмиватися...

Олександр ЧУПРИНА.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифрована українська народна загадка. Спробуйте відгадати її.

Склав П. Мишко.

ГРІМ-ВІВЧАР

Вибіг вітер із-за лісу,
Крикнув громові:
— Гульвісо!
Подивився, де отари,
Де отари, сиві хмари! —
Грім насунув шапку-бирку,
Грім на вітра люто зиркнув:
— Що тобі до тих отар,
Як над ними я вівчар!
Захотів — держу в правиці
Білі ярки-хмаровиці,
А в лівиці — хмарунців,
Кучерявих баранців,
Захотів — пустив до яру,
Хоч і маю з ними кару:
Попобігаю кругом!
Намахаючсь батогом!
Поки всіх зберу додому,
Нароблю багато грому!

ДОЩИК

Крапа дощик-накрапайчик,
Барабанить в барабанчик,
Бубонить у бубонець,
Щоб усі ішли в танець.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ЧОЛОВІЧОК ІЗ ГЛЕЧИКА

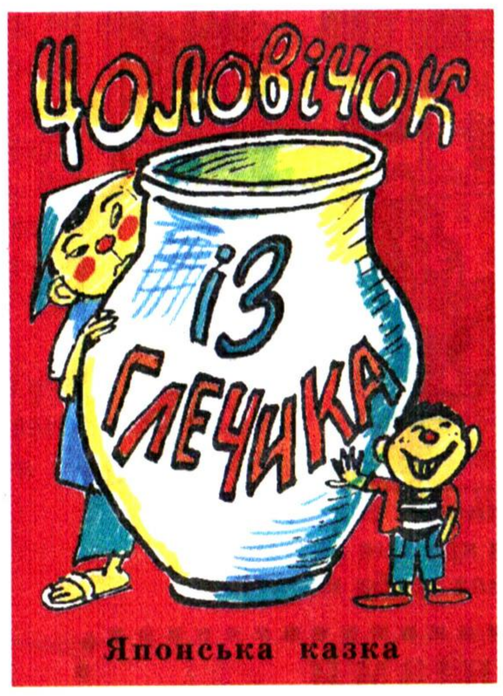

Японська казка

Колись давно жив собі у одному селі хлопець, якого звали Таро. Лінивий — далі нікуди! Всі зранку роботою зайняті, а він байдикує.

Якось брів він вулицею, коли бачить — на узбіччі глечик глиняний лежить, а в ньому щось шурхотить.

«Може, польова миша туди залізла?»— подумав Таро.

Заглянув у глечик, а там... невеличкий чоловічок. Голова у нього завбільшки з каштан, а зростом він сам — з гороховий стручок.

— Добридень, Таро!— каже чоловічок.— З усього села ти мені найбільше сподобався. Візьми мене до себе додому. Будемо разом жити.

«А чому б і не взяти?»— подумав Таро і забрав чоловіка разом з глечиком. Приніс додому і став з ним бавитися. Посадив у чашку і пустив у діжку з водою. Подув на воду — хвилі з'явилися. Справжнє тобі море! Потім змайстрував невеличкого возика, запріг у нього мишу і нумо катати. Поки мишка в нірку не заскочила, а возик не перекинувся.

Нарешті набридло йому бавитися і пішов Таро селом. Люди працюють, а він байдики б'є.

Повернувся додому аж увечері... Дивиться, а там якийсь здоровань на підлозі розлігся. Придивився, а то — чоловік з глечика.

— Ну й дива! Як же це ти за один день так виріс?!— вигукнув Таро.

— Дякуючи тобі,— всміхнувся чоловік із глечика.— Я ж тебе недаремно вибрав. Побільше байдикуй, а ще й не таким виросту.

Замислився Таро: що б воно ті слова означали?

А чоловік із глечика зовсім знахабнів: принеси йому те, принеси йому се! І швиденько!

Вранці Таро прокинувся раненько — і з дому. Щоб ним ніхто не командував. І знову протинявся без діла цілісінький день. Увечері відчинив двері рідної домівки, а там чоловік з глечика до самісінької стелі.

— Чому так тісно у тебе?!— бурчить.— Повернутися ніяк!

Довелося Таро спати надворі.

А коли наступного вечора повернувся він додому із своїх гульок, то з вікон і дверей стриміли якісь колоди. Тільки то були не колоди, а руки й ноги чоловіка з глечика, який уже не вміщався в оселі.

Ніч на спав Таро, думав, як би зарадити біді. Але нічого не придумав.

А вранці прийшов до нього сусід і просить:

— У мене син захворів. Допоможи в полі врожай зібрати.

Таро хоч і не мав великого бажання працювати, цього разу погодився.

Увечері сусід за роботу ще й грошей дав. Уперше Таро тримав у руках зароблені гроші. Легко йому стало на душі. Пішов додому, а там уже не стримлять з вікон руки-ноги чоловіка з глечика. Став він меншим. Ще й бурчить незадоволено.

А наступного ранку Таро знову пішов допомагати сусідові. Увечері чоловік з глечика удвічі зменшився:

— Помилився я в тобі!— репетує.— Думав, що ти ледацюга... Ще б два дні ти нічого не робив, я б до неба виріс! А так — в могилу мене вирішив загнати?!

«Ось у чому річ!— здогадався Таро.— Тепер я ще більше працюватиму!»

А коли чоловіком став завбільшки з гороховий стручок, запищав плаксивим голоском:

— Прошу тебе Таро-сан. Посади мене у глечик і залиш на узбіччі. Може, зустріну якогось ледацюгу... А не такого, як ти...

Таро так і зробив?

А ви не бачили того глечика біля дороги?

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

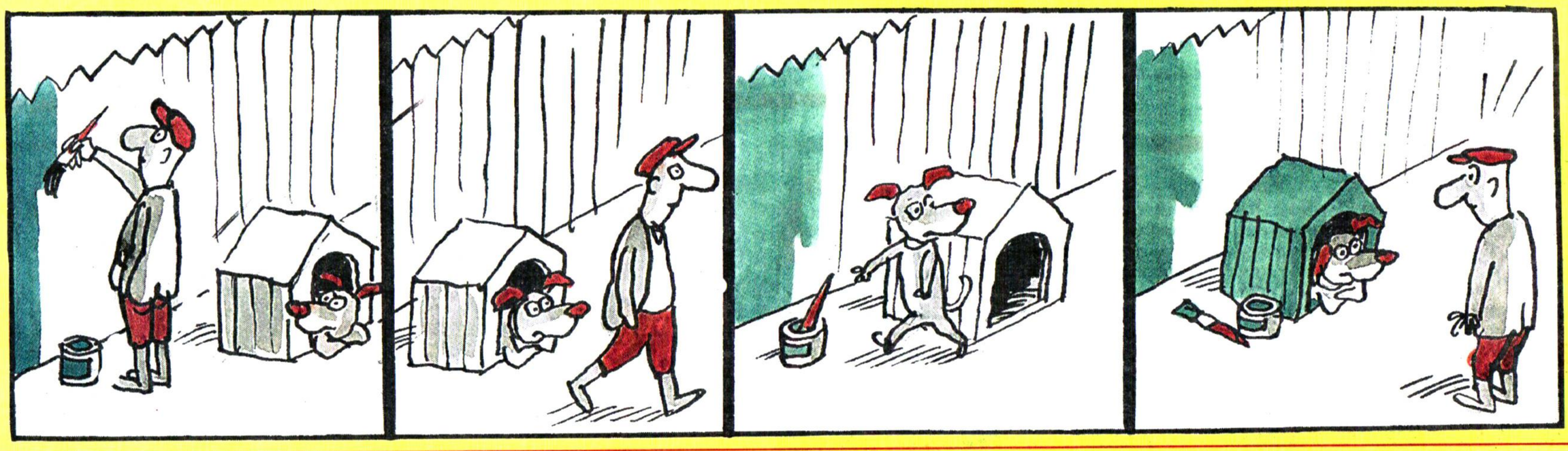

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Хто це?— спитала дружина, раптово повернувшись з роботи.

Чоловік розгублено кліпав віями.

— Я повторюю запитання — що все це значить?

— Бабуся, бабуля через дорогу попросила перевести,— туманно пояснив чоловік.

— А чому ця бабуся-бабуля опинилася в нашій квартирі?— з підозрою спитала дружина.

— Що тут незрозумілого? Бабуся попросила через дорогу перевести до самого дому.

— До якого дому?

— Ну, звичайно, до її, а оскільки її дім виявився і нашим домом, то вийшло, то я бабусю довів до нашого будинку,— трохи заплутано пояснив чоловік.

— Гаразд, але чому вона опинилася в нашій квартирі?

— Ну це зовсім елементарно. Після того як ми перейшли дорогу, бабуся попросила склянку води.

— Тоді поясни, чому вона лежить у нашому ліжку?

— Яка ти нетямуща! Поки ми піднімалися на четвертий поверх, у неї в голові закрутилося, і я поклав її в нашу постіль.

— Краще я сама про все спитаю у цієї бабусі,— сказала дружина і наблизилася до ліжка, де хтось ворушився під ковдрою.

Чоловік підскочив і перетнув дорогу.

— Ти нічого не дізнаєшся, бабуля глухоніма від народження,— запинаючись, повідомив він.

— Ну ти ж сам казав, що вона попросила тебе перевести її через дорогу?

— Так, звичайно, попросила, ось тільки знаками, ледве розібрав, чого їй треба, бідоласі.

Дружина підняла ковдру і з подушки дивилася на неї квітуча руда і дуже молода жінка.

— І це бабуся?! — вигукнула дружина.

— Так, бабуся, тільки молода бабуся,— не роздумуючи, відповів він.

— Гаразд, хай це молода бабуся, але чому ти в трусах?

— А хіба це не зрозуміло, я ніс склянку води, а у бабусі затремтіли руки, тому що вона хвора, і вода вилилась на мене. Ти вважаєш, я мушу ходити мокрий?

— Припустимо, на тебе вилили воду, але чому оте руде стерво в моєму ліжку мокре?

— Та цього я не помітив, але можу пояснити. Коли з першою склянкою нічого не вийшло, бабуля попросила налити ще, і вже з другої випадково сама облилася.

— Але чому ти просмердівся весь її дешевими парфумами?

— Так ця бабуля за мене трималася, поки ми переходили дорогу.

— Так, отже, у тебе нічого не було?— спитала дружина.

— Як тільки ти могла таке подумати, за кого ти мене вважаєш?— ображено вигукнув чоловік.

— Ось тільки одного я не можу зрозуміти, навіщо ти цю молоду бабусю поїв шампанським?— запитала дружина.

— А чим же її поїти, коли в домі не було води!

— Тоді все зрозуміло, ти вже вибач мені, дорогий, що я так погано про тебе подумала. Мужики, як один, розпусники! Тільки ти у мене такий добрий і чутливий!

Дружина примирливо цмокнула чоловіка в щоку і полегшено зітхнула.

Сергій ВОДОЛОЖКО.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

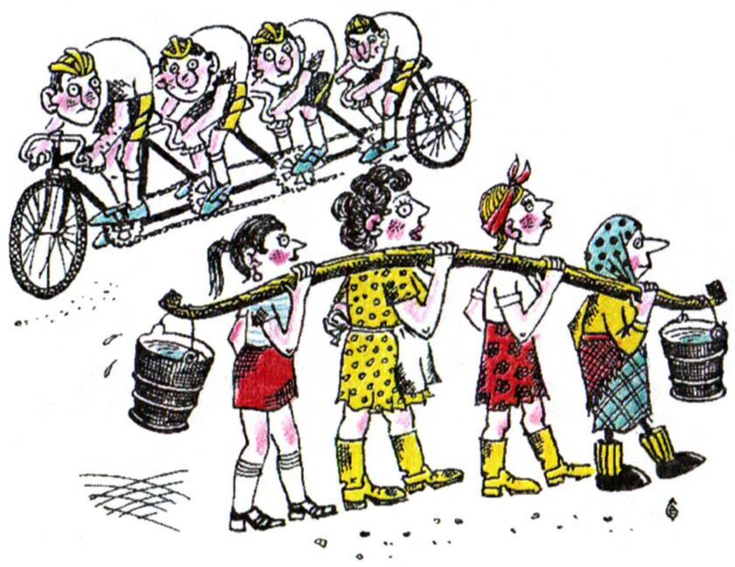

Вадим ВАСЮШКІН

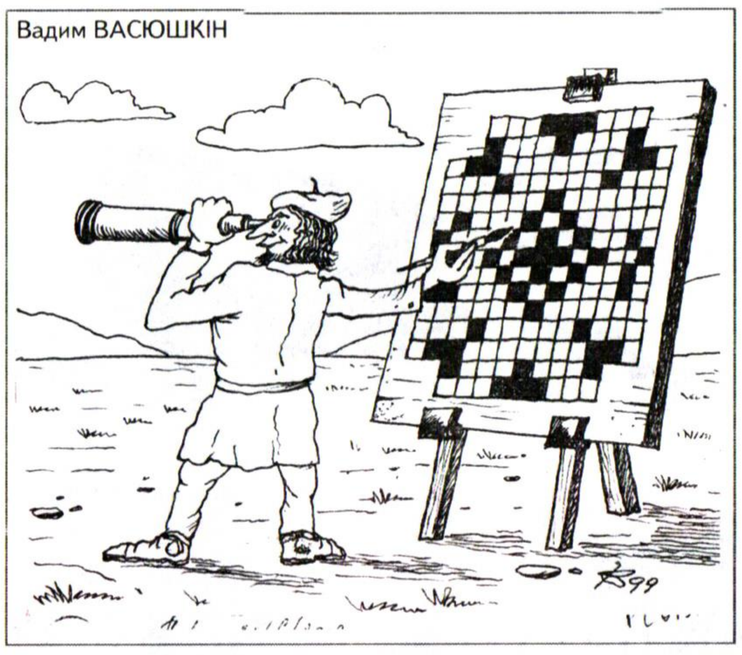

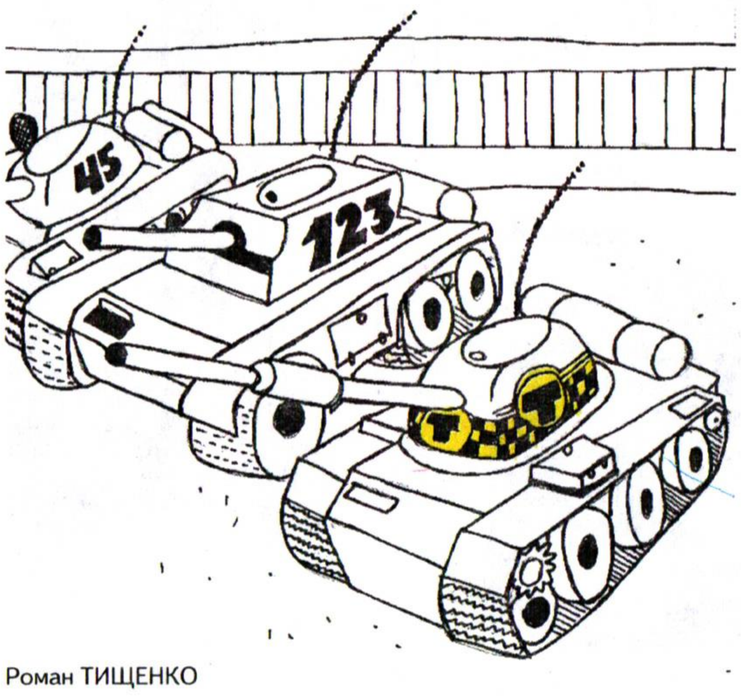

Роман ТИЩЕНКО

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ми часто читаємо в газетах, що деякі керівники підприємств затримують по кілька місяців зарплату. А на нашій Коломийській щетинощітковій фабриці ми забули, коли одержували гроші за роботу. Розрахунки з нами велися лише по взаємозаліку за комунальні послуги і електрику. Працюємо, працюємо, а у фабричній касі — ні копійки. Хоча наш директор і найближче фабричне начальство — винятки. Для них і гроші знаходяться.

Ф. МИХАЙЛЮТА,
ветеран.

Івано-Франківська область.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ШЕСТЕРНЯ — сім'я з шести осіб.

ВУЛИЦЯ — одиниця обліку на пасіці.

ФУГАНОК — музичний твір.

РУЛЕТКА — кондитерський виріб.

ПЕСИМІСТ — собачий міст.

ДЕНЩИК — денний сторож.

ПЕРЕВАГА — контрольне зважування.

ПРИМІРНИК — Манекен.

ОСАДА — напад ос.

Василь МОМОТЮК.

КУРОРТ — пташник.

ГЕРОЇН — чоловік матері-героїні.

Надія ВЕРЕМІЄНКО.
с. Водяне
на Дніпропетровщині.

ПОРАДА

Молоко не підгорить, якщо його не кип'ятити.

Олександр НОСЕНКО.

Іван САВЛЮК

Микола ЦВІРІНЬКО

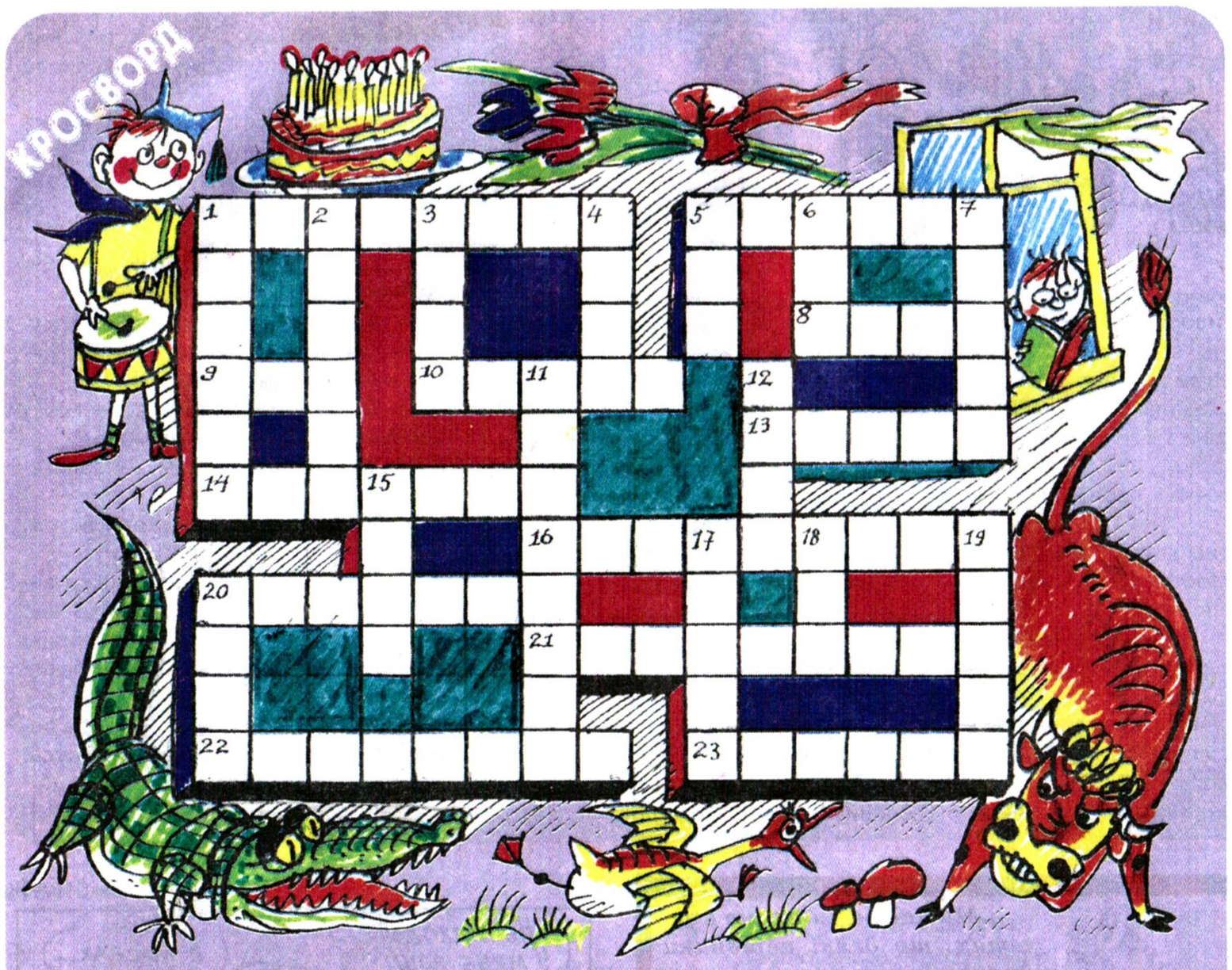

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Торговець старими і рідкісними книгами. 5. Лісовий хутровий звір із родини кунцевих. 8. Дитяча гра. 9. Його беруть за роги. 10. Вільні для викладача години між двома лекціями, уроками. 13. Навальний наступ війська. 14. Ударний музичний інструмент. 16. Чоловік в день своїх іменин. 20. Білий гриб. 21. Особа, яка викладає який-небудь навчальний предмет у школі (жін.). 22. Його сльозам не вірять. 23. Основні, найпростіші положення, основи чого-небудь.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Тропічне розложисте дерево, стовбур якого досягає надзвичайної товщини. 2. Той, хто розповідає казки. 3. Частинка розгалуженої системи, яка управляє діяльністю організму. 4. Престол. 5. Родич гарбуза, який «ходить по городу». 6. Дванадцять місяців. 7. «Дружина» селезня. 11. Є у школярів і у депутатів. 12. Сів не у свої... 15. Найдрібніша частинка хімічного елемента, що складається з ядра й електронів. 17. Куди голка, туди й... 19. Властивість, якість гарного, прекрасного. 20. Неякісна продукція.

Склав М. ЛІСОВИЙ.

ФРАЗИ

◆ *Кохання – світло життя, шлюб – це плата за світло.*

◆ *Якщо радість на всіх одна – чи не малувато?*

◆ *Важливо не те, що про вас кажуть, а те, про що шепчуться.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

Іноземний гумор

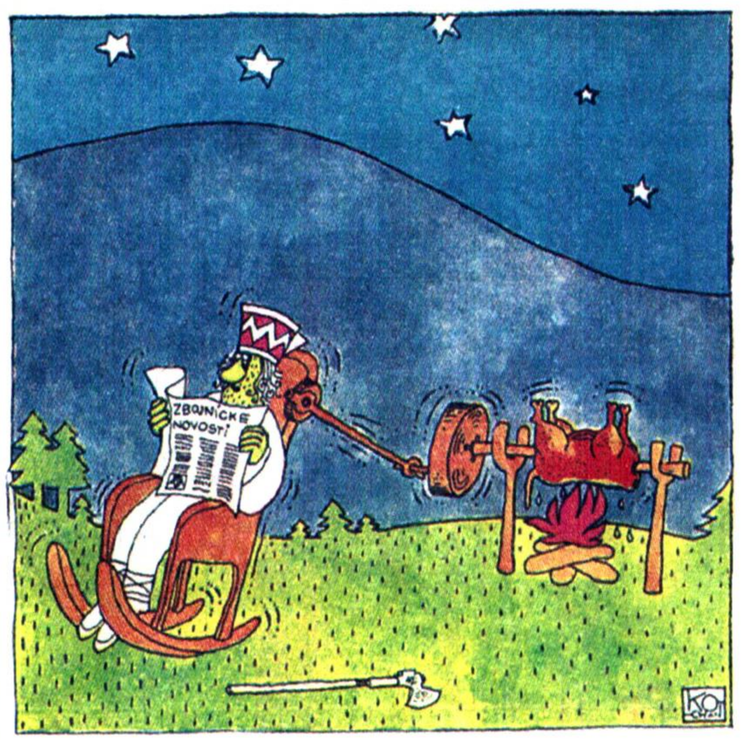

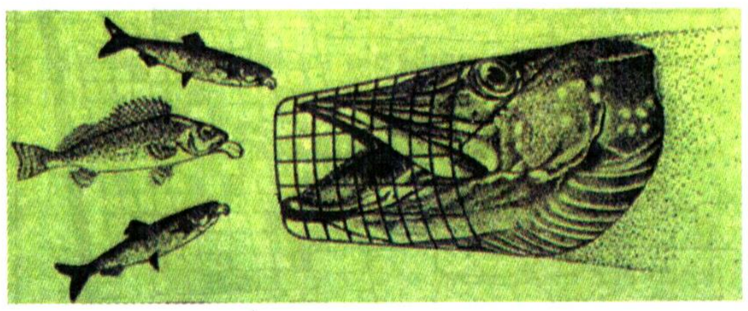

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Те, що нам частенько підсовують неякісні продукти, всім відомо. Художнику Олегу Гуцолу, мабуть, це дуже допекло. І він намалював карикатуру, де офіціант у протигазі підносить клієнтам рибу («Перець» № 4). Про свіжість тієї риби неважко здогадатися.

Читачі й цього разу виявили неабиякі активність і фантазію. Журі навіть дивувалося: ну, що тут ще можна придумати, коли художник усе сказав без слів? Але ні, не такі наші дотепники! Вони й у цьому турі були, як кажуть, на висоті. А вище всіх —

Василь Дудижвін з м. Нікополя,

який вклав у вуста офіціанта такі слова:

— ***Шановні, спокійно! Апетит приходить під час їди!***

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до карикатури Вадима СИМИНОГИ.

На переможців чекають призи.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ЗАСПІВАЙМО ПІСНЮ ВЕСЕЛЕНЬКУ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 5

1. Батько. 2. Місяць. 3. Буркун. 4. Запорожець. 5. Маруся. 6. Молодиця. 7. Цибуля. 8. Осока. 9. Дощик. 10. Душа. 11. Жінка. 12. Сон. 13. Козак. 14. Курочка. 15. Камінь. 16. Обруч. 17. Горщик. 18. Калюжа. 19. Штани.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Сімсот соколят на одній подушці сплять.

Соняшник.

Страшне ПЕРЕ не з гусака...

«Він являється прикладом для дисциплінованих учнів і порушників, відмінників і відстаючих».

(Із характеристики учня).

«Вчора опівночі я затримав злодія на фермі, який хотів украсти порося. З етичних міркувань прізвища на вказую, бо його батько працює у нас бригадиром тракторної бригади».

(Із доповідної сторожа ферми).

Надіслав Іван МАРТИШКО.

●

«Я полюбила важкий труд хлібороба, буду продавати бублики».

(З учнівського твору).

«Антона я побачив за огорожею односельчанки Олени Севрюкової, через яку переплигнув, збивши з неї макітру».

(З пояснювальної записки).

«Не маю шкідливих звичок зради та хропіння вночі і вдень, 162 сантиметри».

(З журнальної рубрики «Шукаю друга»).

Надіслав Петро ЛЯШЕНКО.

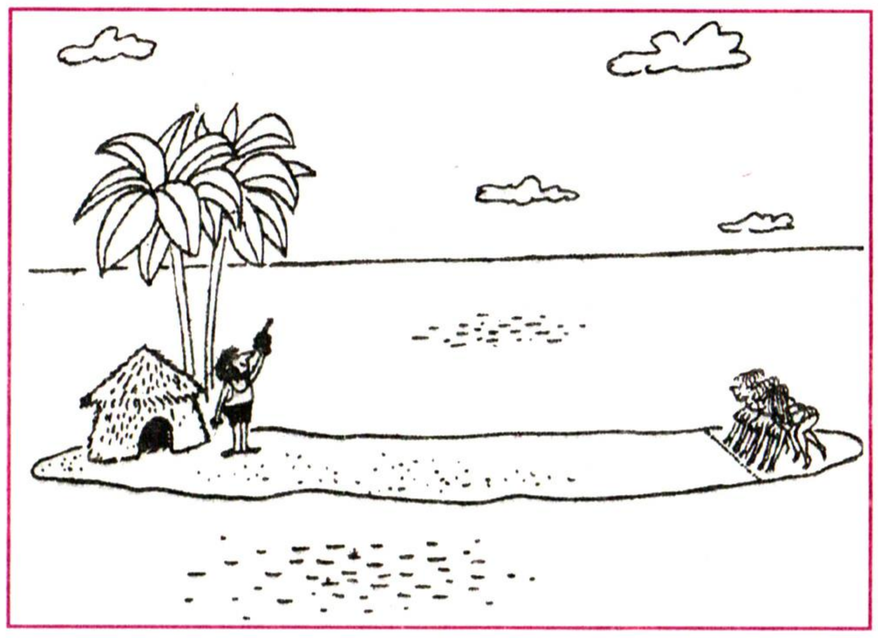

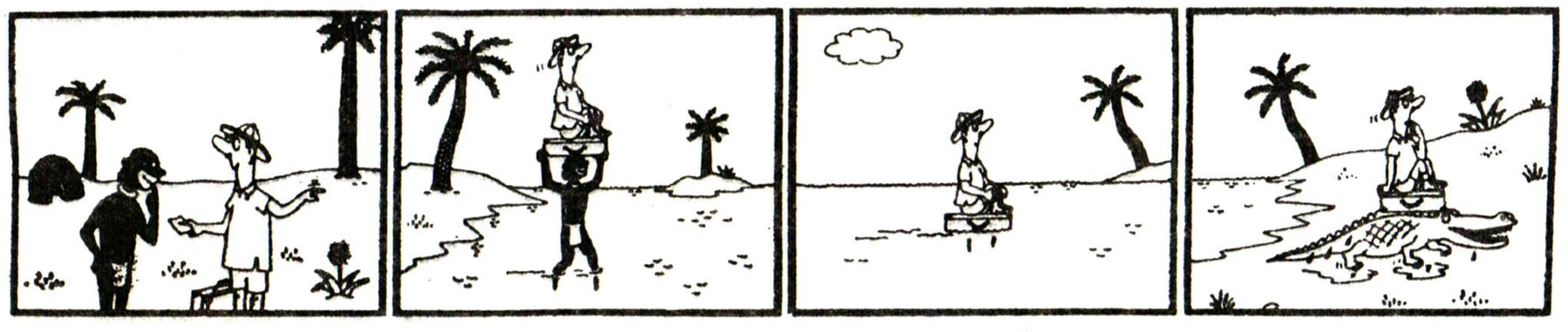

Сергій ТРАЙКОВ

ЗБІГИ

Ніколай Атанасов зайшов у квартальне бістро і повільною ходою припровадив свій зморений вид до бармена.

— Налий-но одну!

— Чого такий кислий?— з професіональним інтересом приглянувся до нього бармен.

— Дружина цілий місяць коники викидає, вже майже не буває вдома!— зітхнув Ніколай Атанасов.

— Щасливчик!— розвеселився бармен.— Це ж вона тебе од подружніх обов'язків розвантажила!

— Чого ти зуби шкіриш?— нервово запалив сигарету Ніколай Атанасов.— Ще узнаєш, яка то мука, коли тобі таке на голову звалиться! Ще скоштуєш цього, то я тобі кажу!

— Не переживай за мене!— заспокоїв його бармен.— Я на зовсім іншій хвилі, бо вже місяць, як маю нову коханку!

— Де живе?— раптом підозріло наїжачився Ніколай Атанасов.

— Ну... болгарка,— заплівся язик у бармена.

— Сам знаю, що американка не кинулася б тобі на шию! Я тебе питаю про її домашню адресу!— напосідав Ніколай Атанасов.

— Ну, наскільки я знаю, вулиця Колючотернова, номер сім,— потупивши очі, сказав бармен.

— Та це ж моя адреса!— аж розхлюпав свою чарку Ніколай Атанасов.

— Невже?

— І яка вона із себе, та твоя нова коханка?— невідпорно вів своєї Ніколай Атанасов.

— Е-е... блондинка...

— Але ж моя дружина теж блондинка!— збуджено вигукнув Ніколай Атанасов.

— Чи ти бач, який збіг,— зовсім спав із голосу бармен.

Він підняв пляшку й узявся знову наповнювати чарку Ніколая Атанасова, якого в ту хвилину випивка вже зовсім не цікавила.

— А які в неї особливі прикмети?— обережно поцікавився той.

— Які?— на хвильку задумався бармен.— Родимка на спині,— видихнув, та одразу ж додав заспокійливо: — Але не хтозна-яка.

— Так і в моєї ж дружини є родимка на спині!— підскочив Ніколай Атанасов.

— Ще один збіг!— знову констатував обережно бармен.

— А... як її звуть?— з останньою надією спитав Ніколай Атанасов.

— Кирилка.

— І це теж збіг?!— крикнув Ніколай Атанасов.— Моя жінка також зветься Кирилкою!

— Дивно!— раптом заспокійливо розпогодилося обличчя бармена.— Так багато збігів, а накінець виходить, що то не та сама!

— Чому?— після хвилинного безрезультатного роздуму спитав Ніколай Атанасов.— Як так виходить, що Кирилка, яка є моєю дружиною, не є тобі коханкою?

— А чи ж не збігається, що вона живе за твоєю адресою?— швидко заторохтів бармен.

— Збігається,— кивнув Ніколай Атанасов.

— А не збігається, що блондинка?

— Збігається.

— А хіба не збігається, що має родимку на спині?

— Збігається.

— А чи не збігається, що зветься Кирилкою?

— Збігається.

— І при цьому ти кажеш, що вона тобі дружина?

— Дружина мені,— підтвердив Ніколай Атанасов.

— А моя мені — не дружина!— переможно сказав бармен.— Тут нема збігу — значить, не та сама! Значить, говоримо про різних жінок!

— І справді так виходить!— здивовано підняв брови Ніколай Атанасов.

По тому спокійно взяв чарку і з полегшею на душі смоктнув із неї.

З болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1515)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар), Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 30.04.2002.
Підписано до друку 28.05.2002.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14500 прим.
Зам. 0110206.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224 35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

...Таке й здибало!

Микола КАПУСТА

Ернст ЛІЩЕНКО

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що мені в тобі, Миколо, подобається, так це те, що хоч ти і змінив сексуальну орієнтацію, але чоловічих звичок — ні!

Олексій КОХАН (тема Юрія Іщенка)

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Завод я переписав на тітку, фабрику — на бабку, ферму — на внука, санаторій на племінника, ліцей — на сестру... Отже, можна тепер і субсидію одержувати!..

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

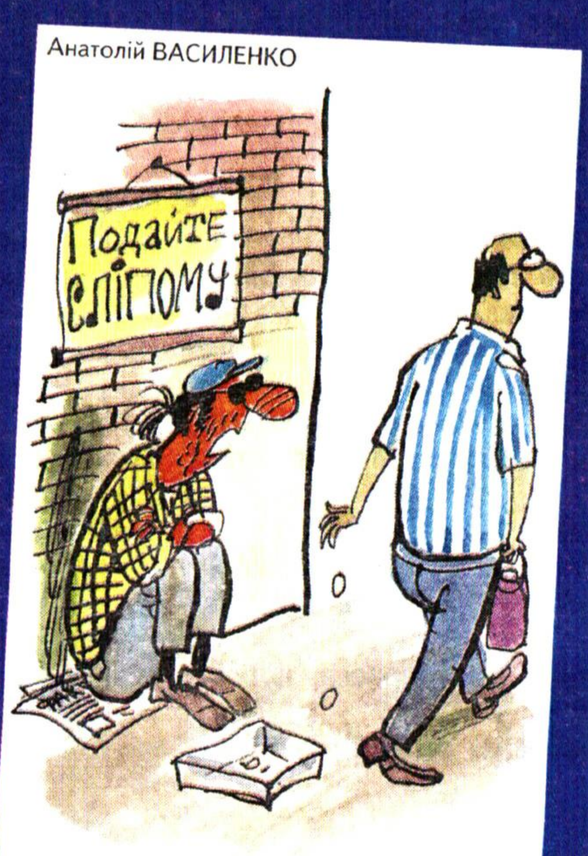

— Ти що, не бачиш, куди кидаєш?!

4 820012 960675 06

Тим, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО:

Це ви можете зробити і сьогодні!

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ. Індекс 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити його і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!